

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ ΣΧΟΛΗ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ
ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ ΤΜΗΜΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΘΝΩΝ ΣΧΕΣΕΩΝ

Πρόγραμμα Μεταπτυχιακών Σπουδών «Παγκόσμιες Προκλήσεις και Συστήματα Αναλύσεων»

Παράγοντες Διαμόρφωσης της Εγκληματικότητας στην Ελλάδα της Κρίσης

Μεταπτυχιακή Διπλωματική Εργασία

Αικατερίνη Κουζινού

Τριμελής Επιτροπή

Ε. Φακιολάς

Α. Κατσή

Ν.Σ. Κουτσούκης

Τελική Έκδοση

Κόρινθος 2018

UNIVERSITY OF THE PELOPONNESE SCHOOL OF SOCIAL AND
POLITICAL SCIENCES DEPARTMENT OF POLITICAL SCIENCE &
INTERNATIONAL RELATIONS

Master of Arts in “Global Risks and Analytics”

Factors of Crime Formation in Greece of Crisis

Master’s Dissertation

Aikaterini Kouzinou

Supervisors:

E. Fakiolas

A. Katsis

N.S. Koutsoukis

Final version

Corinth, 2018.

Φύλλο αξιολόγησης

Η διπλωματική εργασία με τίτλο «Παράγοντες Διαμόρφωσης της Εγκληματικότητας στην Ελλάδα της Κρίσης» της Αικατερίνης Κουζινού αξιολογήθηκε από την τριμελή επιτροπή, τόσο ως προς την ποιότητα του κειμένου, όσο και ως προς την ποιότητα της προφορικής παρουσίασης και υπεράσπισης της διπλωματικής εργασίας ενώπιον ακροατηρίου.

Η διαδικασία αξιολόγησης της διπλωματικής εργασίας ολοκληρώθηκε την / /2018 με γενική επίδοση:

- Καλώς
- Λίαν Καλώς
- Άριστα

Τα μέλη της τριμελούς επιτροπής:

1. Ε. Φακιολάς

2. Α. Κατσής

3. Ν.Σ. Κουτσούκης

Abstract

The research focuses on the factors that shape crime in Greece during the economic crisis. In particular, it examines whether the incidents of criminal activity are affected by unemployment, growth rate, income, education and gender. The variables were selected following a literature review which showed that these variables, among others, are key predictors of the phenomenon. The example of Greece is of particular interest because in this country the crisis was multidimensional and not limited to an economic strand. The data gathered covered the period from 2008 to 2017. The method that served the purposes of this research and therefore the findings were based on, is regression. Finally, ways to prevent and manage the phenomenon at private and public level are proposed.

In general, crime is a multivariate phenomenon that depends on many components which make it extremely difficult to measure. This is because some crimes are not reported. Due to the nature of the phenomenon, it is observed that the factors and variables that may increase the crime rates are the same, which may even work backwards by reducing them. All the variables studied may, in other cases, countries and times, work in reverse by reducing or increasing crime rates accordingly. For each variable there are scholars who support opposite or similar results to those of this research. In conclusion, crime rate is in proportion to the social and economic characteristics of each country.

Keywords: Crime, Greek Crisis, Crime Predictors, Crime Prevention

Περίληψη

Η έρευνα επικεντρώνεται στους παράγοντες που διαμορφώνουν την εγκληματικότητα στην Ελλάδα κατά τη διάρκεια της οικονομικής κρίσης. Συγκεκριμένα, μελετά το κατά πόσο τα κρούσματα εγκληματικής δραστηριότητας επηρεάζονται από την ανεργία, το ρυθμό ανάπτυξης, το εισόδημα, την εκπαίδευση και το φύλο. Οι μεταβλητές επιλέχθηκαν ύστερα από βιβλιογραφική ανασκόπηση η οποία κατέδειξε πως αυτές οι μεταβλητές, μεταξύ άλλων, αποτελούν βασικούς προβλεπτικούς παράγοντες του φαινομένου. Το παράδειγμα της Ελλάδας είναι ιδιαίτερου ενδιαφέροντος λόγω του ότι στη συγκεκριμένη χώρα η κρίση ήταν πολυδιάστατη και δεν περιοριζόταν σε ένα οικονομικό σκέλος. Τα δεδομένα που συλλέχθηκαν αφορούσαν τη περίοδο από το 2008 μέχρι και το 2017. Η μέθοδος η οποία εξυπηρετούσε τους σκοπούς της εν λόγω έρευνας και ως εκ τούτου σε αυτή στηρίχθηκαν τα ευρήματα είναι η παλινδρόμηση. Τέλος, προτείνονται τρόποι πρόληψης και διαχείρισης του φαινομένου σε ιδιωτικό και δημόσιο επίπεδο.

Γενικότερα η εγκληματικότητα είναι ένα πολυπαραγοντικό φαινόμενο που εξαρτάται από πολλές συνιστώσες ενώ ταυτόχρονα καθίσταται εξαιρετικά δύσκολο στη μέτρηση του. Αυτό συμβαίνει διότι ορισμένα εγκλήματα δεν δηλώνονται. Εξαιτίας της φύσης του φαινομένου παρατηρείται πως οι παράγοντες και μεταβλητές οι οποίες ενδέχεται να αυξήσουν τα ποσοστά της εγκληματικότητας είναι οι ίδιοι, που μπορεί και να λειτουργήσουν αντίστροφα μειώνοντάς τα. Όλες οι μεταβλητές που μελετήθηκαν ενδέχεται σε άλλες περιπτώσεις, κράτη και χρόνο να λειτουργούσαν αντίστροφα μειώνοντας ή αυξάνοντας τα ποσοστά του εγκλήματος αναλόγως. Για κάθε μεταβλητή υπάρχουν μελετητές οι οποίοι υποστηρίζουν αντίθετα ή παρόμοια αποτελέσματα με αυτά της παρούσας έρευνας. Εν κατακλείδι, το ποσοστό της εγκληματικότητας αποτελεί αναλογία των κοινωνικών και οικονομικών χαρακτηριστικών της κάθε χώρας.

Όροι κλειδιά: Εγκληματικότητα, Ελληνική Κρίση, Πρόβλεψη Εγκληματικότητας, Πρόληψη Εγκληματικότητας

Πρόλογος

Η παρούσα εργασία αποτελεί διπλωματική εργασία στα πλαίσια του Μεταπτυχιακού Προγράμματος Παγκόσμιες Προκλήσεις και Συστήματα Αναλύσεων του Τμήματος Πολιτικών Επιστημών και Διεθνών Σχέσεων. Προτού παρατεθούν τα πορίσματα της παρούσας διπλωματικής μελέτης θα ήθελα να ευχαριστήσω τον επιβλέποντα της διπλωματικής εργασίας, Καθηγητή Ευστάθιο Φακιολά, για την πολύτιμη αρωγή και καθοδήγησή του. Ακόμα, θα ήθελα να απευθύνω ιδιαίτερες ευχαριστίες στον Καθηγητή Κύριο Νικήτα Σπύρο Κουτσούκη για την υποστήριξη του σε όλες τις φάσεις και πορεία των σπουδών μου. Τέλος θα ήθελα να εκφράσω τις ευχαριστίες μου σε όλους τους Καθηγητές του Τμήματος Πολιτικών Επιστημών και Διεθνών Σχέσεων για τις γνώσεις που μου προσέφεραν.

Κουζινού Αικατερίνη Σεπτέμβριος 2018

Περιεχόμενα

Abstract.....	I
Περίληψη.....	II
Πρόλογος.....	III
Κατάλογος Πινάκων.....	V
1. Εισαγωγή.....	1
2. Πλαίσιο ανάλυσης.....	4
3. Ανάλυση ευρημάτων.....	10
4. Συζήτηση ευρημάτων.....	19
5. Συμπεράσματα.....	28
Κατάλογος πηγών.....	33

Κατάλογος Πινάκων

Πίνακας 1: Ανεργία	11
Πίνακας 2: Συντελεστής Gini	13
Πίνακας 3: ΑΕΠ	14
Πίνακας 4: Εκπαίδευση	16
Πίνακας 5: Sex Ratio	17

1. Εισαγωγή

Σκοπός της παρούσας μελέτης είναι να ερευνηθούν οι παράγοντες που έχουν διαμορφώσει την εγκληματικότητα στην Ελλάδα κατά την περίοδο της οικονομικής κρίσης, που ξεκίνησε με ένταση σε παγκόσμιο επίπεδο μετά την πτώχευση της τέταρτης μεγαλύτερης επενδυτικής τράπεζας των ΗΠΑ, της Lehman Brothers, το Σεπτέμβριο του 2008. Οι λόγοι για τους οποίους η εγκληματικότητα είναι σημαντική και πρέπει να μελετηθεί είναι το εύρος των επιπτώσεων της. Επιπρόσθετα, το παράδειγμα της Ελλάδας είναι ιδιαίτερα ενδιαφέρον λόγω της οικονομικής κρίσης που αντιμετωπίζει η χώρα και της κοινής γνώμης που επικρατεί σχετικά με το φαινόμενο. Ως εξαρτημένη μεταβλητή ορίζεται το έγκλημα, ως συνολικό κοινωνικό φαινόμενο και ανεξάρτητες η ανεργία, το εισόδημα, ο ρυθμός ανάπτυξης, η εκπαίδευση και το φύλο. Η μέθοδος με την οποία θα μελετηθεί εάν οι ανεξάρτητες αυτές μεταβλητές συσχετίζονται με το έγκλημα είναι η παλινδρόμηση. Αρχικά θα ερευνηθεί πως η οικονομική ανισότητα μέσω της ανεργίας, της εισοδηματικής ανισότητας και του ρυθμού ανάπτυξης επηρεάζουν την εγκληματικότητα. Σε δεύτερο στάδιο θα ερευνησουμε πως η κοινωνική ανισότητα μέσω της εκπαίδευσης και του φύλου μπορούν να επηρεάσουν την εγκληματικότητα.

Ειδικότερα η εγκληματικότητα ως φαινόμενο έχει επιπτώσεις τόσο σε κοινωνικό όσο και σε οικονομικό επίπεδο. Ενδέχεται να αναστείλει την οικονομική ανάπτυξη μιας χώρας μειώνοντας τις επενδύσεις και αυξάνοντας τις δαπάνες. Σε κρατικό επίπεδο οι δαπάνες αυξάνονται, μεταξύ άλλων, μέσω της εντατικοποίησης της αστυνόμευσης και σε ιδιωτικό επίπεδο μέσω των ιδιωτικών ασφαλίσεων (Detotto and Pulina 2013, Cheong and Wu 2015). Μία ακόμα επίπτωση αποτελεί η απώλεια ζωής ή η αναπηρία. Τέτοιου είδους γεγονότα, λόγω του ότι είναι μη αναστρέψιμες καταστάσεις, έχουν μόνιμες επιπτώσεις στην ψυχική υγεία των άμεσα εμπλεκόμενων ατόμων και είναι επιζήμια για την κοινωνική ευημερία. (Detotto and Pulina 2013, Cheong and Wu 2015, Hill 2016, Mohseni-Cheraghlu 2016).

Όσον αφορά τα αίτια της εγκληματικότητας, μία από τις βασικότερες πηγές της είναι η ανισότητα (Taylor 2009, Cheong and Wu 2015, Hill 2016, Rueda and Stegmueller 2016). Η ανισότητα έχει πολλές εκφάνσεις. Μία από αυτές είναι η ανεπάρκεια ευκαιριών, κατάσταση η οποία οδηγεί στην εγκληματικότητα εξαιτίας της έλλειψης νόμιμων μέσων, υπό την έννοια των κοινών κοινωνικών στόχων για τους φτωχούς (Cheong and Wu 2015). Στις περιπτώσεις που δεν υπάρχουν κοινωνικοί στόχοι και πρόνοια για τις ευπαθείς οικονομικά ομάδες ελλοχεύει ο κίνδυνος η εγκληματικότητα να αυξηθεί. Αυτό συμβαίνει διότι η οικονομική ανισότητα και η στέρηση η οποία συνεπάγεται, σε συνδυασμό με τη δυσμενή οικονομική κατάσταση, οδηγούν σε απογοήτευση αυτής της μερίδας του πληθυσμού (Neumayer 2005, Anurama 2011, Martins 2011, Lynch 2013) και αυξάνουν τα περιστατικά βίας λόγω του κοινωνικού αποκλεισμού (Taylor 2009). Επιπρόσθετα, η έλλειψη ευκαιριών σημαίνει πως αυτές οι ομάδες ατόμων δεν είναι σε θέση να μεταβάλλουν τις εισοδηματικές απολαβές τους. Ως εκ τούτου, τα εγκλήματα που συνδέονται με την ιδιοκτησία αυξάνονται, καθώς μια εγκληματική πράξη κατά πάσα πιθανότητα θα επιφέρει οικονομικό κέρδος στο άτομο που θα προβεί στην παραβατική πράξη (Cheong and Wu 2015).

Σημαντικοί είναι και οι πολιτιστικοί παράγοντες (Shepherd and Rubin 2015, Hill 2016, Corcoran and Stark 2018, Kollias *et al.* 2018). Για παράδειγμα, υπάρχουν κοινωνίες που η διάπραξη ενός εγκλήματος επιφέρει μικρότερο κοινωνικό στίγμα και όφελος ανάλογα με το πως αντιλαμβάνεται ο κοινωνικός κύκλος του ατόμου την εγκληματική δραστηριότητα. Αυτό παρατηρείται ιδιαίτερα σε κοινωνίες όπου

χαρακτηρίζονται από την νοοτροπία της τιμής (Corcoran and Stark 2018). Τέτοια χαρακτηριστικά παρουσιάζουν κοινωνίες όπως της Ινδίας ή της Ταϊβάνιας (Cortés *et al.* 2016, Shepherd and Rubin 2015). Ακόμα η θρησκεία ως πολιτιστικός παράγοντας θα μπορούσε να επηρεάσει την εγκληματικότητα (Canter and Youngs 2016).

Η παρούσα μελέτη επικεντρώνεται στις οικονομικές και κοινωνικές ανισότητες οι οποίες επηρεάζουν το έγκλημα. Οι μεταβλητές που θα εξεταστούν όσον αναφορά τις κοινωνικές ανισότητες είναι το φύλο και η εκπαίδευση. Η κοινωνική ανισότητα συνδέεται με την εκπαίδευση. Η σύνδεση αυτή εντοπίζεται στο γεγονός πως οι ευκαιρίες απασχόλησης αποτελούν απόρροια της εκπαίδευσης. Επομένως η εκπαίδευση αποτελεί παράγοντα που αμβλύνει την ανισότητα σε κοινωνικό επίπεδο (Cheong and Wu 2015). Ακόμα η εγκληματικότητα ενδέχεται να δημιουργήσει αισθήματα φόβου. Αυτό το αίσθημα φόβου προκύπτει είτε γιατί οι άνθρωποι υπήρξαν θύματα κάποιας εγκληματικής ενέργειας στο παρελθόν είτε γιατί γνώριζαν κάποιον τρίτο ο οποίος υπήρξε θύμα. Κύριες μεταβλητές που επηρεάζουν το φόβο είναι το φύλο, η εκπαίδευση και η ανισότητα (Krulichová 2018). Οι γυναίκες εμφανίζουν υψηλότερα επίπεδα φόβου παρόλο που οι άντρες είναι εκείνοι που πέφτουν πιο συχνά θύματα εγκληματικής ενέργειας (Vauclair and Bratanova 2016). Τα υψηλά επίπεδα φόβου ανάμεσα στις γυναίκες είναι αποτέλεσμα αντίληψης, καθώς οι γυναίκες θεωρούν πως οι συνέπειες μιας εγκληματικής πράξης προς εκείνες είναι μεγαλύτερες και πως είναι περισσότερο αδύναμες για να υπερασπιστούν τον εαυτό τους (Vauclair and Bratanova 2016, Krulichová 2018).

Αναφορικά με τις οικονομικές ανισότητες οι μεταβλητές που θα εξεταστούν είναι το εισόδημα, η ανεργία και ο ρυθμός ανάπτυξης. Οι μελέτες που έχουν διεξαχθεί με στόχο τη συσχέτιση του εγκλήματος με το εισόδημα, την ανεργία και την εκπαίδευση έχουν καταλήξει σε αντιφατικά αποτελέσματα. Τα πορίσματα έδειξαν στατιστικά σημαντική, αμελητέα ή και καθόλου σχέση με το έγκλημα σε διαφορετικές χώρες (Cheong and Wu 2015). Χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι οι ΗΠΑ, όπου για την περίοδο 1980-1996 η σχέση μεταξύ της ανεργίας και του εγκλήματος χαρακτηρίστηκε ως αμελητέα (İmrohoroglu *et al.* 2004). Αντιθέτως, στην Αγγλία και την Ουαλία η σχέση μεταξύ των δύο μεταβλητών ήταν θετική (Wong and Chim 1995). Το ίδιο ίσχυε και για τη περίπτωση της Κίνας (Cheong and Wu 2015). Η μελέτη των συγκεκριμένων μεταβλητών προέκυψε μέσω της βιβλιογραφικής ανασκόπησης. Αυτό που παρατηρήθηκε είναι πως οι περισσότεροι μελετητές χρησιμοποιούν αυτές τις οικονομικές μεταβλητές για να ερμηνεύσουν την εγκληματικότητα ως σύνολο σε μία χώρα.

Επομένως, κάθε περίπτωση χώρας είναι ξεχωριστή. Το ποσοστό της εγκληματικότητας αποτελεί αναλογία των κοινωνικών και οικονομικών χαρακτηριστικών της κάθε χώρας. Στόχος είναι να εξετασθεί σε τι βαθμό και κατά πόσο αυτές οι ανεξάρτητες μεταβλητές που θα μελετηθούν επηρεάζουν την εγκληματικότητα στην Ελλάδα. Η περίπτωση της Ελλάδας έχει ιδιαίτερο ενδιαφέρον, διότι η εν λόγω χώρα βρισκόταν επί σειρά χρόνων σε οικονομική ύφεση. Γενικότερα, όταν υπάρχουν μεγάλες περίοδοι κατά τις οποίες σημαντικό μέρος του πληθυσμού αντιμετωπίζει οικονομική δυσχέρεια, η εγκληματικότητα τείνει να αυξάνεται. Το φαινόμενο αυτό σχετίζεται με το εισόδημα που αναφέρθηκε παραπάνω και την προσπάθεια των ατόμων να ισορροπήσουν το έλλειμμα του εισοδήματος τους ακόμα και με μη νόμιμα μέσα (Hauner *et al.* 2012, Dekeseredy 2016, Mohseni-Cheraghliou 2016). Επίσης, επισημαίνεται πως η οικονομική κρίση και γενικότερα η οικονομική κατάσταση μιας χώρας είναι άρρηκτα συνδεδεμένη με την εγκληματικότητα. Σε τέτοιες καταστάσεις είναι σημαντικά τα επίπεδα ανεργίας και οι συνθήκες της αγοράς εργασίας που επηρεάζονται από τις μεταβολές της οικονομίας και τον ανταγωνισμό λόγω της περιορισμένης ζήτησης (Martins 2011, Kollias *et al.* 2018).

Ένας επιπρόσθετος παράγοντας για τον οποίο είναι απαραίτητο να μελετηθεί το παράδειγμα της Ελλάδας είναι η κοινή γνώμη, δηλαδή, η άποψη του πληθυσμού για την κατάσταση που επικρατεί στην χώρα που διαμένει. Σύμφωνα με πρόσφατες έρευνες που έχουν πραγματοποιηθεί, η Ελλάδα είναι η χώρα της οποίας οι πολίτες νιώθουν περισσότερο ανασφαλείς σε σχέση με τους πολίτες άλλων ευρωπαϊκών χωρών (Krulichová 2018). Στην Ελλάδα, σύμφωνα με στοιχεία του 2017 από το

σύνολο των 10,768,193 του πληθυσμού τα 5,546,916 είναι γυναίκες (Eurostat 2017). Αναφορικά με την εκπαίδευση, άτομα με χαμηλότερο μορφωτικό επίπεδο είναι πιο πιθανό να εμφανίζουν υψηλότερα ποσοστά φόβου και αυτό διότι συνήθως ανήκουν σε χαμηλότερα κοινωνικά στρώματα (Kruľichová 2018). Το 2015, το 67,5% του πληθυσμού ηλικίας από 25 χρονών και πάνω είχε κάποιου είδους δευτεροβάθμια εκπαίδευση (UNDP 2016). Επομένως, παρατηρείται πως η πρωτοβάθμια και δευτεροβάθμια εκπαίδευση έχει ολοκληρωθεί για ένα σημαντικό μέρος του πληθυσμού.

Τέλος, σημαντικός παράγοντας είναι και η ανισότητα (Rueda and Stegmüller 2016) και συγκεκριμένα η εισοδηματική (Vauclair and Bratanova 2016). Τα άτομα τα οποία διαμένουν σε χώρες με εισοδηματικές ανισότητες τείνουν να παρουσιάζουν υψηλότερα επίπεδα φόβου. Αυτό συμβαίνει διότι η εισοδηματική ανισότητα εκφράζει χαμηλότερα επίπεδα κοινωνικής προστασίας δημιουργώντας μεγαλύτερο αίσθημα φόβου. Παρόλα αυτά, ενώ υπάρχει σχέση ανάμεσα στην εισοδηματική ανισότητα και το έγκλημα, ο φόβος αυτός δεν συνάδει πάντα με τα ποσοστά της εγκληματικότητας. Υπάρχουν χώρες που έχουν χαμηλά ή μεσαία επίπεδα εισοδηματικής ανισότητας και υψηλά επίπεδα φόβου. Τέτοιες περιπτώσεις χαρακτηρίζονται ως υπερβολικές και μία εξ αυτών είναι και η Ελλάδα (Vauclair and Bratanova 2016).

Στα κεφάλαια που ακολουθούν θα τεκμηριωθεί ότι η εγκληματικότητα στην Ελλάδα της κρίσης παραδόξως, μειώθηκε και συνεχίζει να μειώνεται λόγω της αύξησης της ανεργίας, της διεύρυνσης της εισοδηματικής ανισότητας και της βελτίωσης του επιπέδου εκπαίδευσης. Αντίστροφα, η αύξηση του ΑΕΠ και της αναλογίας των φύλων αύξησαν και θα συνεχίσουν να αυξάνουν την εγκληματικότητα. Ειδικότερα ,το κεφάλαιο 2 ,συζητά τί είναι έγκλημα και πως η κρίση επηρεάζει την εγκληματικότητα. Στο κεφάλαιο 3 παρουσιάζονται τα ευρήματα που έχουν προκύψει από την ανάλυση παλινδρόμησης. Εν συνεχεία, στο κεφάλαιο 4 επεξηγούνται τα ευρήματα. Και ολοκληρώνουμε με το κεφάλαιο 5 στο οποίο παρατίθενται προτάσεις πολιτικής και μέτρα πρόληψης του φαινομένου της εγκληματικότητας.

2. Πλαίσιο ανάλυσης

Πριν οριστεί ο όρος έγκλημα, είναι σημαντικό να δοθεί έμφαση στη φύση του εγκλήματος, τα συγκεκριμένα χαρακτηριστικά που επιβεβαιώνουν ότι μία πράξη είναι παράνομη για τον νόμο και την κοινωνία. Ένα έγκλημα μπορεί να είναι *male in se* και *mala prohibita*. Ως *mala in se* περιγράφονται όλα τα εγκλήματα τα οποία είναι εκ φύσεως κακόβουλα. Σε αυτά περιλαμβάνονται οι φόνοι, οι ληστείες, οι κλοπές και ο βιασμός. Αντίθετα, ως *mala prohibita* περιγράφονται οι πράξεις οι οποίες έχουν οριστεί ως εγκληματικές από το κράτος. Οι πράξεις αυτές έχουν ποινικοποιηθεί βάσει ηθικών αξιών και παρουσιάζουν διαφοροποιήσεις από κράτος σε κράτος. Παραδείγματα τέτοιων πράξεων είναι η έκτρωση, η ομοφυλοφιλία, η πορνογραφία, η χαρτοπαιξία, το κάπνισμα (Barker and Britz 2000, Davis 2006, Bichler *et al.* 2014, Matsueda and Grigoryeva 2014, Lynch *et al.* 2015, Dekeseredy 2016, Michalowski 2016). Τέτοιες ενέργειες ουσιαστικά δεν έχουν θύμα, παρόλα αυτά, έχουν οριστεί ως παράνομες (Veneziano 2014).

Η πλειονότητα των μελετητών υιοθετεί τον ορισμό του ποινικού δικαίου σύμφωνα με τον οποίο έγκλημα είναι κάθε συμπεριφορά που συνιστά παραβίαση του ποινικού νόμου. Ο εν λόγω ορισμός σκιαγραφεί μη αποδεκτές πράξεις οι οποίες λαμβάνουν χώρα σε συγκεκριμένη τοποθεσία και χρονική στιγμή, οδηγώντας τους νομοθέτες στη δημιουργία ποινικού δικαίου. Ο ορισμός αυτός έχει κάποιες προβληματικές πτυχές, καθώς δεν περιλαμβάνει ορισμένα είδη επιβλαβούς συμπεριφοράς, τα οποία παρουσιάζουν παρόμοια χαρακτηριστικά και επιπτώσεις με τις ορίζουσες ως εγκληματικές πράξεις του ποινικού δικαίου. Ακόμα, ο νομικός ορισμός είναι μεταβαλλόμενος και εξαρτάται από τον χώρο και τον χρόνο ως απόρροια των συνθηκών που επικρατούν σε οικονομικό, κοινωνικό και πολιτικό επίπεδο. Ένα από τα πλεονέκτημα του παρόντος ορισμού είναι πως είναι μετρήσιμος. Αποφέρει στατιστικούς δείκτες, στην βάση των παραβιάσεων του ποινικού δικαίου, οι οποίοι χρησιμοποιούνται σε εμπειρικές μελέτες του εγκλήματος όπως ορίζεται από τον νόμο (Wu and Wu 2012, Lynch *et al.* 2015, Michalowski 2016, Fleury 2017).

Ένας ακόμα ορισμός αφορά τις βλάβες απέναντι στον ίδιο τον άνθρωπο και το περιβάλλον του. Πρόκειται για συμπεριφορές οι οποίες χαρακτηρίζονται ως επιθετικές και αποτελούν απειλή για την οικονομική, κοινωνική και σωματική ακεραιότητα των ανθρώπων. Συγκεκριμένα, το έγκλημα έχει τρεις διαστάσεις. Η πρώτη αφορά συμπεριφορές επιβλαβείς προς την υγεία και το βιοπορισμό του ατόμου. Η δεύτερη αφορά την υποκλοπή δικαιωμάτων ιδιοκτησίας και επεκτείνεται σε ένα ευρύ φάσμα νομισματικής και χρηματοοικονομικής ιδιοκτησίας. Τέλος, η τρίτη διάσταση αφορά εγκλήματα τα οποία διαπράττονται από κράτη και νομικά αναγνωρισμένες οντότητες προς άλλα κράτη ή πολίτες όπως προβλέπεται από τη Διακήρυξη των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων των Ηνωμένων Εθνών. (Lynch *et al.* 2015, Dekeseredy 2016, Enamorado *et al.* 2016, Fennelly and Perry 2017, Fleury 2017).

Όπως ειπώθηκε στο προηγούμενο κεφάλαιο η περίπτωση της Ελλάδος είναι ιδιαίτερα ενδιαφέρουσα εξαιτίας της οικονομικής κρίσης που διανύει η χώρα. Εντούτοις, όταν μία χώρα βρίσκεται υπό το

καθεστώς οικονομικής κρίσης ενδέχεται και άλλες κρίσεις να συντρέχουν ταυτόχρονα. Πιο συγκεκριμένα είναι πιθανό, πέραν της οικονομικής κρίσης, μια χώρα να καλείται να αντιμετωπίσει και μία κοινωνική και πολιτική κρίση (Chang 2007, Kantola and Lombardo 2017). Επομένως, τι είδους κρίση περνά η Ελλάδα και πως αυτή επηρεάζει την εγκληματικότητα;

Είναι γεγονός πως από το 2008 διανύουμε μια παγκόσμια οικονομική κρίση (Choudhry *et al.* 2012, Wong 2013, Žižek and Mulej 2013). Οι κρίσεις, γενικότερα, χαρακτηρίζονται ως απρόβλεπτες και αποδιοργανωτικές (Coombs 2004, Cavallo and Cavallo 2010, Saliterer *et al.* 2017). Ως κρίση ορίζεται η συσσώρευση κεφαλαίων μέσω κρατικής και παρακρατικής βίας (Carastathis 2018). Είναι αρνητικά οικονομικά γεγονότα κατά τη διάρκεια των οποίων ο χρηματοοικονομικός τομέας παρουσιάζει προβλήματα (Kirschenmann 2016). Η πιστοληπτική ικανότητα των χωρών μειώνεται και δημιουργείται κρατικό χρέος στο οποίο οι χώρες δεν μπορούν να ανταπεξέλθουν (Floro and Dymski 2000, Welburn and Hausken 2015). Μια οικονομική κρίση συνεπάγεται πτώση του ΑΕΠ, έλλειψη κεφαλαιακής ρευστότητας, υψηλό πληθωρισμό ή αποπληθωρισμό, περιορισμένους πόρους και δαπάνες και πολιτική παρεμβατικότητα, καθώς και συνέπειες στην ανάπτυξη, δραστηριότητα και παραγωγή μιας χώρας (Baranowsky 2000, Webber 2009, Cavallo and Cavallo 2010, Palmer and Whitten 2011, Falvey *et al.* 2012, Furceri and Zdzienicka 2012, Bernal-Verdugo *et al.* 2013, Blanton *et al.* 2015, Berger and Bouwman 2016, Broto and Dewberry 2016, Heinrich *et al.* 2016, Fratianni and Giri 2017, Asteriou and Spanos 2018, Sever 2018). Η κρίση αυτή έχει επηρεάσει πολλούς τομείς της καθημερινότητας.

Οι επιπτώσεις της οικονομικής κρίσης διαφαίνονται στη κοινωνική και πολιτική ζωή μιας χώρας (Blanton *et al.* 2015). Οι κοινωνικές αντιλήψεις και αξίες αλλάζουν ενώ ταυτόχρονα υπάρχει ένα αίσθημα αποσταθεροποίησης, ανασφάλειας και ανησυχίας (Iadon 1992, Broto and Dewberry 2016, Heinrich *et al.* 2016, Mohseni-Cheraghlu 2016). Η κρίση έχει διάφορες επιπτώσεις. Αρχικά, έχει επηρεάσει την ποιότητα της ζωής και διαβίωσης των ατόμων (Baranowsky 2000, Broto and Dewberry 2016, Vineis 2017). Ειδικότερα, οι επιπτώσεις είναι πιο έντονες στη κοινωνική ζωή των ατόμων που βρίσκονται στα κατώτερα κοινωνικά στρώματα και αντιμετωπίζουν οικονομικές δυσκολίες (Stuckler *et al.* 2009, Mohseni-Cheraghlu 2016, Kiendrebeogo *et al.* 2017). Αυτή η μερίδα του πληθυσμού ολοένα και αυξάνεται (Deli-Gray *et al.* 2013). Στη προσπάθεια της να επιβιώσει έχει μειώσει τη κατανάλωση τροφίμων και έχει απομακρυνθεί από την εκπαίδευση και την ιατρική περίθαλψη (Koudahl 2010, Miguel *et al.* 2010, Wong 2013, Mohseni-Cheraghlu 2016). Επίσης αυξάνουν την ανεργία, τη φτώχεια και τις κοινωνικές ανισότητες (Staveren 2001, Webber 2009, Palmer and Whitten 2011, Choudhry *et al.* 2012, Falvey *et al.* 2012, Bernal-Verdugo *et al.* 2013, Chowdhury *et al.* 2013, DeBardeleben and Viju 2013, Bernal-Verdugo *et al.* 2015, Carrasco 2015, Mohseni-Cheraghlu 2016, Kiendrebeogo *et al.* 2017, Schwardt 2017, Colloca 2018, Dong-EunRheea and Hyoungjong 2018). Αυτά οδηγούν σε αυτοκτονίες και προβλήματα ψυχικής υγείας και παράλληλα επηρεάζουν έντονα τις σχέσεις των φύλων (Floro and Dymski 2000, Staveren 2001, Stuckler *et al.* 2009, Chowdhury *et al.* 2013, Grogan and Koka 2013, Binci 2014, Carrasco 2015, Mohseni-Cheraghlu 2016, Kantola and Lombardo 2017, Colloca 2018).

Θα μπορούσαμε να πούμε πως η οικονομική κρίση έχει εξελιχθεί και σε κοινωνική. Αυτό συμβαίνει λόγω της αδυναμίας να αντιμετωπιστεί η κρίση ευημερίας του πληθυσμού, η οποία συνεπάγεται θυμό, άγχος και δυστυχία (Žižek and Mulej 2013, Colloca 2018). Ένας καθοριστικός παράγοντας της

ευημερίας σε ατομικό επίπεδο είναι η απασχόληση. Καθώς η ανεργία αυξάνεται, οι πολίτες νιώθουν λιγότερο ευχαριστημένοι και περισσότερο ανασφαλείς (Gorman-Murray 2011, Chowdhury *et al.* 2013, Grogan and Koka 2013). Κατά τη διάρκεια μιας κρίσης τα κοινωνικά συστήματα καλούνται να λειτουργήσουν υπό πίεση (Wong 2013). Ταυτόχρονα, το κράτος πρόνοιας, οι κοινωνικές υπηρεσίες και τα δικαιώματα παραγκωνίζονται. Η ύφεση, η ανεργία, η φτώχεια και η ανισότητα επιδεινώνουν την πολιτική και κοινωνική συνοχή και σταθερότητα (Iadov 1992, Toxο and Doz 2013, Blanton *et al.* 2015, Imhof 2016, Kantola and Lombardo 2017, Colloca 2018). Ένας παράγοντας για να εντοπίσουμε εάν μια κοινωνία διανύει και μια κοινωνική κρίση είναι το κοινωνικό κεφάλαιο και συγκεκριμένα η έλλειψή του. Μία από τις συνιστώσες του κοινωνικού κεφαλαίου είναι η απώλεια εμπιστοσύνης των πολιτών και η δυσπιστία. Τα παραπάνω οδηγούν σε διαταραχή των κοινωνικών κανόνων και αξιών (Wong 2013, Colloca 2018, DeBardleben and Viju 2013). Οι πολίτες δυσκολεύονται ή δεν γνωρίζουν ποιον να εμπιστευτούν (Mitroff and Alpaslan 2014). Οι κοινωνικές κρίσεις συνήθως συνοδεύονται από άνοδο των κοινωνικών κινημάτων (Toxο and Doz 2013) και βίαιες συγκρούσεις όπως, για παράδειγμα, κινητοποιήσεις που στόχο έχουν να ικανοποιήσουν κοινωνικές, πολιτιστικές, πολιτικές και οικονομικές απαιτήσεις. Πηγή αυτών των συγκρούσεων είναι η ανισότητα, ο κοινωνικός αποκλεισμός, το αίσθημα στέρησης και η αμφισβήτηση του κράτους όσον αφορά το δίκαιο και τη δημόσια τάξη (Blanton *et al.* 2015, Monterrubio 2017, Cárdenas *et al.* 2018).

Η πολιτική κρίση συνήθως ορίζεται είτε ως πόλεμος (Portantiero and Mora y Araujo 1989, Colleran 2012, Omara and Wisniewski 2017, Sever 2018), είτε ως υποβάθμιση της πολιτικής διακυβέρνησης (Sever 2018) είτε ως επανάσταση (Colleran 2012). Μια πολιτική κρίση δύναται να επηρεάσει τις οικονομικές σχέσεις και τις άμεσες ξένες επενδύσεις (Frijns *et al.* 2012). Κατά τη διάρκεια μιας πολιτικής κρίσης η φήμη των πολιτικών συστημάτων διαβρώνεται ενώ υπάρχει εκτεταμένη κοινωνική πόλωση. Αυτή η πόλωση οδηγεί σε κοινωνική σύγκρουση και σε εκλογικές ψηφοφορίες με πολιτικές συνέπειες ως τιμωρία (Legg 1969, Coombs 2004, Dassonneville and Lewis-Beck 2014), όπως η αύξηση των κομμάτων και ψήφων διαμαρτυρίας (Imhof 2016, Downes and Loveless 2018). Ταυτόχρονα, η στήριξη προς τα κόμματα της εξουσίας μειώνεται, ιδιαίτερα από τις κοινωνικές ομάδες που βιώνουν περισσότερο τις επιπτώσεις της κρίσης (Chang 2007, Palmer and Whitten 2011). Αντιθέτως, παρατηρείται μια αύξηση ψήφων προς τα ακροδεξιά κόμματα ως ένδειξη διαμαρτυρίας και τιμωρίας (Downes and Loveless 2018). Επομένως μια οικονομική κρίση παρουσιάζει και αντιδημοκρατικές επιπτώσεις (Colloca 2018). Ένα ακόμα χαρακτηριστικό των πολιτικών κρίσεων κατά τη διάρκεια μιας οικονομικής κρίσης είναι οι μαζικές λαϊκές εξεγέρσεις εξαιτίας της οργής για τα μέτρα που καλούνται να εφαρμοστούν στην κοινωνία (Chang 2007). Οι συγκρούσεις αυτές αποτελούν ένδειξη δυσλειτουργίας (Portantiero and Mora y Araujo 1989).

Η Ελλάδα είναι μία από τις χώρες που έχει επηρεαστεί άμεσα από την οικονομική κρίση και τα μέτρα λιτότητας (PharmacoEconomics 2012, Pouloupoulos 2012, Fountoulakis *et al.* 2013, Xenakis and Cheliotis 2015, Cohen and Hlepas 2017, Fratianni and Giri 2017, Andriopoulou *et al.* 2018, Carastathis 2018). Αποτελεί μια περίπτωση χώρας όπου στο εσωτερικό της επικρατούν πολλές διαδοχικές κρίσεις (Carastathis 2018). Η κρίση οδήγησε σε ανεργία, φτώχεια, κοινωνικό αποκλεισμό και στην αύξηση του αισθήματος υλικής στέρησης (Pouloupoulos 2012, Saliterer *et al.* 2017, Andriopoulou *et al.* 2018, Sotiropoulos 2018) και ως εκ τούτου σε υψηλά ποσοστά αυτοκτονίας και κατάθλιψης (Pouloupoulos 2012, Fountoulakis *et al.* 2013, Savvidou and Matamis 2016). Η κοινωνική κατάσταση επιδεινώθηκε ως αποτέλεσμα των περικοπών σε μισθούς, κοινωνικές παροχές και δαπάνες (Koudahl

2010, Cohen and Hlepas 2017, Sotiropoulos 2018). Όλα αυτά είχαν ως αποτέλεσμα έντονες διαμαρτυρίες, απεργίες και πρόωρες εκλογές (Xenakis and Cheliotis 2015, Cohen and Hlepas 2017). Επίσης, σημαντική ήταν η αύξηση στα εκλογικά ποσοστά ακροδεξιών κομμάτων, όπως για παράδειγμα του κόμματος Λαϊκός Σύνδεσμος Χρυσή Αυγή. Το οποίο ενώ το 2009 δεν είχε τα απαραίτητα εκλογικά ποσοστά για να έχει έδρες στην Βουλή, από το 2012 παρουσιάζει ανοδική πορεία (Xenakis and Cheliotis 2015, Υπουργείο Εσωτερικών 2018). Οι διαμαρτυρίες αυτές επεκτάθηκαν σε όλες τις πόλεις της χώρας, ήταν μεγάλης διάρκειας και έντασης και συνοδεύονταν από έντονη βία και καταστροφή δημόσιων και ιδιωτικών ακινήτων. Όμως, εκτός των υλικών καταστροφών, υπήρξαν και ανθρώπινα θύματα. Κύρια αιτία των γεγονότων αυτών ήταν η εχθρικότητα και το αίσθημα οργής προς την κυβέρνηση και το πολιτικό σύστημα. Όλα αυτά τα χαρακτηριστικά θα μπορούσαν να χαρακτηρίσουν αυτή τη μαζική εξέγερση εναντίον του κράτους ως έναν εμφύλιο χαμηλής έντασης (Pappas 2014). Επομένως αυτό που παρατηρείται είναι πως η περίπτωση της Ελλάδας περιλαμβάνει αρκετά χαρακτηριστικά των κοινωνικών και πολιτικών κρίσεων. Ως εκ τούτου η κρίση που διένυσε και διανύει η χώρα δεν είναι μόνο οικονομική.

Πέραν όλο των παραπάνω συνεπειών της κρίσης, αυτό που μας ενδιαφέρει περισσότερο στην παρούσα μελέτη είναι η σχέση εγκληματικότητας και κρίσης. Υπάρχει άμεση εξάρτηση μεταξύ οικονομικής κρίσης και εγκληματικότητας (Ackerman 1999, Stuckler *et al.* 2009, Webber 2009, Huisman 2011, Poulouropoulos 2012, Maddan 2014, Blasio *et al.* 2016, Cortés *et al.* 2016, Mohseni-Cheraghliou 2016). Μια οικονομική ύφεση θα μπορούσε να συμβάλει στην αύξηση της εγκληματικότητας εξαιτίας της αναποτελεσματικότητας των δικτύων κοινωνικής προστασίας. Η ανεργία και οι αντιξοότητες που επιφέρει μια οικονομική κρίση αυξάνει και αυτή με την σειρά της τα κρούσματα εγκληματικότητας (Anurama 2011, Chowdhury *et al.* 2013, Weatherburn and Schnepel 2015), καθώς μια εγκληματική ενέργεια θα μπορούσε να αποφέρει προσωρινά οικονομικά οφέλη (Cortés *et al.* 2016). Στις περιπτώσεις οικονομικής κρίσης, όπου η κάλυψη των βασικών αναγκών δυσχεραίνει, η πιθανότητα παράνομης δραστηριότητας αυξάνεται καθώς η παραβατική πράξη αποτελεί μια εναλλακτική της νόμιμης εργασίας (Huisman 2011, Blasio *et al.* 2016, Mohseni-Cheraghliou 2016). Ακόμα, ένα άτομο θα μπορούσε να προβεί στο έγκλημα αν οι οικονομικές απολαβές που θα έχει από αυτή τη πράξη το βοηθήσουν να διατηρήσει την κοινωνική του θέση και το τρόπο ζωής που είχε προ κρίσεως (Levi 2011). Επιπρόσθετα, υπάρχει ο φόβος πως λόγω του τρόπου διαμόρφωσης της κοινωνίας μέσα στη κρίση η εγκληματικότητα θα αυξηθεί (Mitroff and Alpaslan 2014). Ακόμα, η ίδια η εγκληματικότητα θα μπορούσε να προκαλέσει μια οικονομική κρίση μέσω της εγκληματικότητας των επιχειρήσεων, των elite και του κράτους (Ackerman 1999, Huisman 2011, Roberts and McMahon 2008). Με τη σειρά του, το γεγονός αυτό αυξάνει τη κοινωνική διάσπαση και εμπιστοσύνη απέναντι σε οργανισμούς και φορείς από τους οποίους εξαρτάται η κοινωνία (Huisman 2011). Ορισμένες φορές, οι αποκλίνουσες συμπεριφορές είναι αποτέλεσμα των κοινωνικών δομών. Μια έλλειψη συντονισμού των κοινωνικών δομών μπορεί να οδηγήσει σε ανομία (Merton 1938). Παρόλα αυτά, υπάρχουν ενδείξεις πως κατά την διάρκεια οικονομικών κρίσεων τα κρούσματα εγκληματικότητας μειώνονται. Αυτό συμβαίνει διότι οι συνθήκες αυτές διέπουν όλη την κοινωνία και ως εκ τούτου δεν δημιουργούνται αισθήματα αδικίας (Anurama 2011, Agnew 2015).

Τα στατιστικά στοιχεία, συλλέχθηκαν από την Ελληνική Στατιστική Αρχή (ΕΛΣΤΑΤ), την Eurostat και το United Nations Development Programme (UNDP). Τα στοιχεία που είχαν ως πηγή την ΕΛΣΤΑΤ αφορούσαν τις μεταβλητές του ΑΕΠ, του Συντελεστή Gini, της Ανεργίας και της Εγκληματικότητας και

συμπεριλαμβάνουν την περίοδο από το 2008 μέχρι και το 2017. Τα στοιχεία της εγκληματικότητας για τα έτη 2008 και 2009 παραχωρήθηκαν κατόπιν αιτήματος, καθώς δεν ήταν δημοσιευμένα στην ιστοσελίδα του Οργανισμού. Από την Eurostat χρησιμοποιήθηκαν στοιχεία σχετικά με τη μεταβλητή του φύλου και αφορούν τη περίοδο από το 2008 μέχρι και το 2017. Τέλος, από το UNDP χρησιμοποιήθηκαν στοιχεία για τη μεταβλητή της εκπαίδευσης και αφορούν τα έτη 2008 μέχρι 2015.

Για την ανάλυση των δεδομένων χρησιμοποιείται, όπως σημειώθηκε, η μέθοδος της παλινδρόμησης που συσχετίζοντας μια εξαρτημένη μεταβλητή Y με ανεξάρτητες μεταβλητές X , δείχνει πως ένα φαινόμενο εξαρτάται από μία σειρά άλλων φαινομένων (Angelini 2018). Στην παρούσα μελέτη η εξαρτημένη μεταβλητή Y είναι το έγκλημα και οι ανεξάρτητες μεταβλητές είναι X_1 ανεργία, X_2 εισόδημα, X_3 ρυθμός ανάπτυξης, X_4 εκπαίδευση και τέλος X_5 sex ratio. Τα δεδομένα της εγκληματικότητας αφορούν τα συνολικά διαπραχθέντα αδικήματα για κάθε έτος. Όσον αφορά τις ανεξάρτητες μεταβλητές η μέτρηση της ανεργίας έγινε με βάση το σύνολο των ανέργων για κάθε περίοδο. Η ανεργία ορίζεται ως το σύνολο των ατόμων οι οποίοι είναι διατεθειμένοι και έχουν την ικανότητα να εργαστούν, όμως δεν έχουν δουλειά. Ένας πιο επίσημος ορισμός αφορά τα άτομα τα οποία υποβάλλουν αίτηση για επίδομα ανεργίας, είναι άνεργοι και αναζητούν ενεργά εργασία. Ο συγκεκριμένος ορισμός έχει κάποιες προβληματικές καθώς ορισμένοι ενδέχεται να είναι άνεργοι αλλά να μην έχουν δηλωθεί επίσημα (Ferguson 2002). Ο ρυθμός ανάπτυξης μετρήθηκε με βάση το ΑΕΠ για κάθε χρόνο. Το ΑΕΠ ορίζεται ως το σύνολο της αξίας της αγοράς όλων των τελικών αγαθών και υπηρεσιών που παράγει μια χώρα. Αποτελεί ένα πολύ σημαντικό δείκτη ο οποίος δηλώνει πότε μια χώρα διανύει ύφεση ή επέκταση. Στις περιπτώσεις όπου ο ρυθμός ανάπτυξης του ΑΕΠ συρρικνώνεται μια χώρα διανύει ύφεση. Αντίστροφα, όταν υπάρχει αύξηση του ΑΕΠ η οικονομία της χώρας επεκτείνεται (Yamagone 2017). Τελευταία οικονομική μεταβλητή είναι το εισόδημα το οποίο μετράται σύμφωνα με το συντελεστή Gini. Ο συντελεστής Gini αποτελεί ένα από τα μέτρα εισοδηματικής ανισότητας. Μετρά την κατανομή του εισοδήματος σε μια κοινωνία. Όσο μεγαλύτερος είναι ο εν λόγω συντελεστής, τόσο πιο άδικη είναι η κοινωνία που ερευνάται. Οποιαδήποτε εισοδηματική ανισότητα μειώνει τη κοινωνική ευημερία (Hillman 2013).

Αναφορικά με τους κοινωνικούς παράγοντες η εκπαίδευση αφορά τα χρόνια φοίτησης. Η εκπαίδευση επηρεάζει άμεσα την κοινωνία καθώς μπορεί να καθορίσει το μέλλον ενός ατόμου. Κύριος στόχος της είναι να κοινωνικοποιεί τα άτομα διαδίδοντας κοινές αξίες, μειώνοντας έτσι τις κοινωνικές συγκρούσεις. Ακόμα, αποτελεί μια επένδυση η οποία, αυξάνοντας τις δεξιότητες και γνώσεις, θα συντελέσει μελλοντικά στη βελτίωση της εθνικής παραγωγής, της εργασίας και της οικονομικής ανάπτυξης. Η επίσημη εκπαίδευση ξεκινά από τα σχολεία, τα οποία χωρίζονται σε τάξεις ανάλογα με την ηλικία των παιδιών. Μέσα από το σχολικό περιβάλλον τα παιδιά διδάσκονται όσα απαιτούνται ώστε μελλοντικά να είναι ενεργά άτομα σε κοινωνικό και οικονομικό επίπεδο (Hughes 2016, Mueller and Pattison 2016). Τέλος, η μεταβλητή του φύλου αναφέρεται στην αναλογία των ατόμων αρσενικού και θηλυκού φύλου στην Ελλάδα σύμφωνα με το δείκτη Sex Ratio (Trenathan 2015) και τα στοιχεία της Eurostat. Ο όρος φύλο αναφέρεται συνήθως στις βιολογικές διαφορές και πως αυτές διαμορφώνονται μέσω της κοινωνίας. Ο βιολογικός ορισμός του φύλου βοηθά στη ποσοτική κατανομή και μέτρηση των αρσενικών και θηλυκών ατόμων σε μια κοινωνία Παρόλα αυτά, ο όρος φύλο δεν αναφέρεται απαραίτητα στο δυαδικό διαχωρισμό του βιολογικού φύλου. Αντίθετα, θα μπορούσε να είναι ένας κοινωνικά κατασκευασμένος όρος (Barglowski 2016).

Με βάση τις μεταβλητές που έχουν οριστεί πραγματοποιήθηκε συσχέτιση μεταξύ της εξαρτημένης και των ανεξάρτητων μεταβλητών ξεχωριστά. Για τη δημιουργία των συσχετίσεων και του δείκτη Sex Ratio χρησιμοποιήθηκε το πρόγραμμα SPSS¹. Η ανάλυση είχε κάποιους περιορισμούς. Σχετικά με την ανεξάρτητη μεταβλητή Εκπαίδευση, το εύρος των δεδομένων ήταν από το 2008 μέχρι και το 2014. Το έτος 2015 ήταν υπό επεξεργασία από την ΕΛΣΤΑΤ κατά την διάρκεια διεξαγωγής της έρευνας. Γι' αυτό το λόγο, τα δεδομένα για τη συγκεκριμένη μεταβλητή συλλέχθηκαν από το UNDP και αναφέρονται στα χρόνια φοίτησης για τις χρονολογίες 2008 μέχρι και το 2015. Έτσι, η ανάλυση της σχέσης της εξαρτημένης μεταβλητής με κάθε ανεξάρτητη έγινε για τις χρονολογίες 2008 μέχρι 2017, εκτός από την εκπαίδευση όπου η ανάλυση αναφέρεται στις χρονολογίες 2008 μέχρι 2015.

---

¹ Το πρόγραμμα είναι εξαιρετικά εύχρηστο επιτρέποντας την εύκολη επεξεργασία και παρουσίαση των ευρημάτων βάσει των στατιστικών στοιχείων <https://www.spss-tutorials.com/spss-correlation-analysis/>

3. Ανάλυση ευρημάτων

Αρχικά, πραγματοποιήθηκε συσχέτιση μεταξύ των μεταβλητών. Ο συντελεστής συσχέτισης απεικονίζει το κατά πόσο οι δυο μεταβλητές συσχετίζονται μεταξύ τους. Οι τιμές που παίρνουν οι μεταβλητές κυμαίνονται μεταξύ του -1, +1 και 0. Τιμές κοντά στο -1 δηλώνουν αρνητική σχέση μεταξύ των μεταβλητών, αντίστροφα, τιμές κοντά στο +1 δηλώνουν θετική σχέση μεταξύ των δύο μεταβλητών. Τέλος, τιμές κοντά στο 0 δηλώνουν πως δεν υπάρχει γραμμική σχέση μεταξύ των δύο μεταβλητών. Σε κλίμακα, οι τιμές από 0,9 μέχρι 1 θεωρούνται εξαιρετικά υψηλής συσχέτισης, τιμές από 0,8 μέχρι 0,9 θεωρούνται πολύ ισχυρής συσχέτισης. Τιμές από 0,7 μέχρι 0,8 θεωρούνται υψηλής συσχέτισης. Ακολούθως, τιμές από 0,6 μέχρι 0,7 θεωρούνται μέτριας αλλά ισχυρής συσχέτισης και τιμές από 0,6 μέχρι 0,5 μέτριας συσχέτισης και ούτω καθεξής. Η κλίμακα αυτή αφορά τόσο τις αρνητικές όσο και τις θετικές τιμές που λαμβάνει η εκάστοτε μεταβλητή (Katsanos 2015). Η συσχέτιση που πραγματοποιήθηκε ήταν συσχέτιση Pearson. Ακολουθεί η ανάλυση των ευρημάτων όπως προέκυψε από τη συσχέτιση και παλινδρόμηση.

Σύμφωνα με την ανάλυση συσχέτισης που απεικονίζεται στον Πίνακα 1, η μεταβλητή ανεργία πήρε τιμή $-0,936$. Επομένως, καθώς η τιμή είναι πολύ κοντά στο -1, θεωρείται πως η σχέση ανεργίας και εγκληματικότητας είναι αρνητικά εξαιρετικά ισχυρή. Επομένως, προκύπτει πως καθώς η ανεργία αυξάνεται η εγκληματικότητα θα μειωθεί. Στη συνέχεια, πραγματοποιήθηκε ανάλυση παλινδρόμησης, το R, στο πίνακα Model Summary, δείχνει τη συσχέτιση των μεταβλητών, χωρίς όμως να δηλώνεται αν η συσχέτιση είναι αρνητική ή θετική. Παρόλα αυτά, μέσω της ανάλυσης συσχέτισης γνωρίζουμε πως η σχέση είναι αρνητική. Ο δείκτης καλής προσαρμογής R Square δείχνει το ποσοστό της μεταβλητότητας που εξηγεί το μοντέλο και ειδικότερα, εφόσον πρόκειται για μοντέλο με μια επεξηγηματική μεταβλητή, ο δείκτης καλής προσαρμογής R Square δείχνει το ποσοστό της εξαρτημένης μεταβλητής το οποίο ερμηνεύεται από την ανεξάρτητη μεταβλητή. Σε αυτό το μοντέλο, από την ανεργία εξηγείται το 87,7% της μεταβλητότητας της εγκληματικότητας ενώ, το 12,3% που δεν εξηγείται υποθέτουμε πως οφείλεται σε άλλους συστηματικούς ή τυχαίους παράγοντες. Από τον πίνακα ANOVA παρατηρείται κατά πόσο το μοντέλο συνολικά συνεισφέρει στη πρόβλεψη της εγκληματικότητας. Η μηδενική υπόθεση του ελέγχου ANOVA της παλινδρόμησης είναι ότι και οι δύο συντελεστές του μοντέλου είναι ταυτόχρονα μηδέν, δηλαδή το μοντέλο δεν έχει προβλεπτική ικανότητα. Ωστόσο, καθώς το Sig είναι 0,000 η μηδενική υπόθεση απορρίπτεται και θεωρείται πως το μοντέλο συνεισφέρει σημαντικά στην πρόβλεψη. Για την πρόβλεψη της εγκληματικότητας σε σχέση με την ανεργία χρησιμοποιήθηκαν τα δεδομένα από τον πίνακα Coefficients, όπου η ανεργία παίρνει τιμή $-2,49$. Αυτό που παρατηρείται είναι πως, αν η ανεργία αυξηθεί κατά μια μονάδα τότε η εγκληματικότητα θα μειωθεί κατά 2,49. Επίσης, ερμηνεύοντας τη σταθερά του μοντέλου, προκύπτει ότι με μηδενική ανεργία η εγκληματικότητα θα πάρει την τιμή 492177,21. Τέλος, καθώς το Sig σε αυτόν τον πίνακα είναι κάτω από 0,05 θεωρείται πως το εύρημα είναι στατιστικά σημαντικό τόσο για τη σταθερά όσο και για την ανεξάρτητη μεταβλητή.

Καταληκτικά, με βάση τα αποτελέσματα του πίνακα coefficients διατυπώνεται η εξής εξίσωση πρόβλεψης:

Εγκληματικότητα = 492177,21 - 0.249*Ανεργία	{1}
--	-----

Πίνακας 1: Ανεργία

Correlations

		Έγκλημα	Ανεργία
Έγκλημα	Pearson Correlation	1	-,936**
	Sig. (2-tailed)		,000
	N	10	10
Ανεργία	Pearson Correlation	-,936**	1
	Sig. (2-tailed)	,000	
	N	10	10

** . Correlation is significant at the 0.01 level (2-tailed).

Model Summary

Model	R	R Square	Adjusted R Square	Std. Error of the Estimate
1	,936 ^a	,877	,861	33678,235

a. Predictors: (Constant), Ανεργία

ANOVA^a

Model		Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
1	Regression	64416775479,6	1	64416775479,6	56,794	,000 ^b
	Residual	9073788212,43	8	1134223526,55		
Total		73490563692,1	9			

a. Dependent Variable: Έγκλημα

b. Predictors: (Constant), Ανεργία

Model		Unstandardized Coefficients		Standardized Coefficients	t	Sig.
		B	Std. Error	Beta		
1	(Constant)	492177,217	33240,822		14,806	,000
	Ανεργία	-,249	,033	-,936	-7,536	,000

a. Dependent Variable: Έγκλημα

Κατά την ανάλυση συσχέτισης του Πίνακα 2, η μεταβλητή Συντελεστής Gini πήρε τιμή $-,758$. Καθώς η τιμή είναι πολύ κοντά στο -1 , θεωρείται πως η σχέση του συντελεστή Gini και της εγκληματικότητας παρουσιάζει ισχυρά αρνητική συσχέτιση. Επομένως, προκύπτει πως καθώς η εισοδηματική ανισότητα αυξάνεται η εγκληματικότητα θα μειωθεί. Στη συνέχεια πραγματοποιήθηκε ανάλυση παλινδρόμησης. Το R στο πίνακα Model Summary, δείχνει τη συσχέτιση των μεταβλητών, χωρίς όμως να δηλώνεται αν η συσχέτιση είναι αρνητική ή θετική. Παρόλα αυτά μέσω της ανάλυσης συσχέτισης γνωρίζουμε πως η σχέση είναι αρνητική. Ο δείκτης καλής προσαρμογής R Square δείχνει το ποσοστό της μεταβλητότητας που εξηγεί το μοντέλο και ειδικότερα, εφόσον πρόκειται για μοντέλο με μια επεξηγηματική μεταβλητή, ο δείκτης καλής προσαρμογής R Square δείχνει το ποσοστό της εξαρτημένης μεταβλητής το οποίο ερμηνεύεται από την ανεξάρτητη μεταβλητή. Σε αυτό το μοντέλο εξηγείται το 52,2% της μεταβλητότητας της εγκληματικότητας ενώ, το 47,8% που δεν εξηγείται υποθέτουμε πως οφείλεται σε άλλους συστηματικούς ή τυχαίους παράγοντες. Από τον πίνακα ANOVA παρατηρείται κατά πόσο το μοντέλο συνολικά, συνεισφέρει στη πρόβλεψη της εγκληματικότητας. Η μηδενική υπόθεση του ελέγχου ANOVA της παλινδρόμησης, είναι ότι και οι δύο συντελεστές του μοντέλου είναι ταυτόχρονα μηδέν δηλαδή το μοντέλο δεν έχει προβλεπτική ικανότητα. Ωστόσο, καθώς το Sig είναι 0,001 η μηδενική υπόθεση απορρίπτεται και θεωρείται πως το μοντέλο συνεισφέρει σημαντικά στη πρόβλεψη. Για τη πρόβλεψη της εγκληματικότητας σε σχέση με το Συντελεστής Gini χρησιμοποιήθηκαν τα δεδομένα από το πίνακα Coefficients, όπου ο Συντελεστής Gini παίρνει τιμή $-1,15$. Αυτό που παρατηρείται είναι πως εάν η ανισότητα αυξηθεί κατά μία μονάδα η εγκληματικότητα αναμένεται να μειωθεί κατά 1,15. Επίσης, ερμηνεύοντας την σταθερά του μοντέλου, προκύπτει ότι με μηδενικό Συντελεστής Gini η εγκληματικότητα θα πάρει την τιμή 4160071,51. Τέλος καθώς το Sig σε αυτόν το πίνακα είναι κάτω από 0,05 θεωρείται πως το εύρημα είναι στατιστικά σημαντικό τόσο για την σταθερά όσο και για την ανεξάρτητη μεταβλητή.

Καταληκτικά, με βάση τα αποτελέσματα του πίνακα coefficients διατυπώνεται η εξής εξίσωση πρόβλεψης:

Εγκληματικότητα = 4160071,51 – 115504,20 * Gini	{2}
--	-----

Πίνακας 2: Συντελεστής Gini

Correlations			
		Έγκλημα	Gini
Έγκλημα	Pearson Correlation	1	-,758*
	Sig. (2-tailed)		,011
	N	10	10
Gini	Pearson Correlation	-,758*	1
	Sig. (2-tailed)	,011	
	N	10	10

*. Correlation is significant at the 0.05 level (2-tailed).

Model Summary				
Model	R	R Square	Adjusted R Square	Std. Error of the Estimate
1	,758 ^a	,575	,522	62462,221

a. Predictors: (Constant), Gini

ANOVA ^a						
Model		Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
1	Regression	42278331536,0	1	42278331536,0	10,836	,011 ^b
		71		71		
	Residual	31212232156,0	8	3901529019,50		
		29		4		
	Total	73490563692,100	9			

a. Dependent Variable: Έγκλημα

b. Predictors: (Constant), Gini

Coefficients ^a						
Model		Unstandardized Coefficients		Standardized Coefficients	t	Sig.
		B	Std. Error	Beta		
1	(Constant)	4160071,518	1186483,388		3,506	,008
	Gini	-115504,206	35087,813	-,758	-3,292	,011

a. Dependent Variable: Έγκλημα

Στην ανάλυση συσχέτισης του Πίνακα 3, η μεταβλητή ΑΕΠ πήρε τιμή ,936. Καθώς η τιμή είναι πολύ κοντά στο 1, θεωρείται πως η σχέση της μεταβλητής ΑΕΠ και της εγκληματικότητας παρουσιάζει θετικά εξαιρετικά ισχυρή συσχέτιση. Επομένως, προκύπτει πως καθώς αυξάνεται το ΑΕΠ αναμένεται να αυξηθεί και η εγκληματικότητα. Στην ανάλυση παλινδρόμησης, το R στο πίνακα Model Summary, δείχνει τη συσχέτιση των μεταβλητών, όπου σε αυτή τη περίπτωση η σχέση είναι θετική. Ο δείκτης καλής προσαρμογής R Square δείχνει το ποσοστό της μεταβλητότητας που εξηγεί το μοντέλο και ειδικότερα, εφόσον πρόκειται για μοντέλο με μια επεξηγηματική μεταβλητή, ο δείκτης καλής προσαρμογής R Square δείχνει το ποσοστό της εξαρτημένης μεταβλητής το οποίο ερμηνεύεται από

την ανεξάρτητη μεταβλητή. Σε αυτό το μοντέλο εξηγείται το 87,6% της μεταβλητότητας της εγκληματικότητας ενώ, το 12,4% που δεν εξηγείται υποθέτουμε πως οφείλεται σε άλλους συστηματικούς ή τυχαίους παράγοντες. Από τον πίνακα ANOVA παρατηρείται κατά πόσο το μοντέλο συνολικά, συνεισφέρει στη πρόβλεψη της εγκληματικότητας. Η μηδενική υπόθεση του ελέγχου ANOVA της παλινδρόμησης, είναι ότι και οι δύο συντελεστές του μοντέλου είναι ταυτόχρονα μηδέν δηλαδή το μοντέλο δεν έχει προβλεπτική ικανότητα. Ωστόσο, καθώς το Sig είναι 0,000 η μηδενική υπόθεση απορρίπτεται και θεωρείται πως το μοντέλο συνεισφέρει σημαντικά στη πρόβλεψη. Για τη πρόβλεψη της εγκληματικότητας σε σχέση με το ΑΕΠ χρησιμοποιήθηκαν τα δεδομένα από το πίνακα Coefficients, όπου το ΑΕΠ παίρνει τιμή 3,78. Αυτό που παρατηρείται είναι πως σε περίπτωση που το ΑΕΠ αυξηθεί κατά μια μονάδα η εγκληματικότητα αναμένεται να αυξηθεί κατά 3,78. Επίσης, ερμηνεύοντας τη σταθερά του μοντέλου, προκύπτει ότι με μηδενικό ΑΕΠ η εγκληματικότητα θα πάρει τη τιμή -432428,869. Το παράδοξο αυτό θα μπορούσε να ερμηνευτεί με κάποιο άλλο είδος παλινδρόμησης. Τέλος, καθώς το Sig σε αυτόν το πίνακα είναι κάτω από 0,05 θεωρείται πως το εύρημα είναι στατιστικά σημαντικό τόσο για την σταθερά όσο και για την ανεξάρτητη μεταβλητή.

Καταληκτικά, με βάση τα αποτελέσματα του πίνακα coefficients διατυπώνεται η εξής εξίσωση πρόβλεψης:

Εγκληματικότητα = -432428,869 + 37888,81 * ΑΕΠ	{3}
---	-----

Πίνακας 3: ΑΕΠ

		Έγκλημα	ΑΕΠ
Έγκλημα	Pearson Correlation	1	,936**
	Sig. (2-tailed)		,000
	N	10	10
ΑΕΠ	Pearson Correlation	,936**	1
	Sig. (2-tailed)	,000	
	N	10	10

** . Correlation is significant at the 0.01 level (2-tailed).

Model	R	R Square	Adjusted R Square	Std. Error of the Estimate
1	,936 ^a	,876	,860	33753,140

a. Predictors: (Constant), ΑΕΠ

ANOVA^a

Model		Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
1	Regression	64376368010,5	1	64376368010,5	56,506	,000 ^b
		92		92		
	Residual	9114195681,50	8	1139274460,18		
		8		8		
	Total	73490563692,1	9			
		00				

a. Dependent Variable: Έγκλημα

b. Predictors: (Constant), ΑΕΠ

Coefficients^a

Model		Unstandardized Coefficients		Standardized Coefficients	t	Sig.
		B	Std. Error	Beta		
1	(Constant)	-432428,869	92053,133		-4,698	,002
	ΑΕΠ	37888,819	5040,365	,936	7,517	,000

a. Dependent Variable: Έγκλημα

Ο Πίνακας 4 παρουσιάζει την ανάλυση συσχέτισης μεταξύ της Εκπαίδευσης και της εγκληματικότητας. Η μεταβλητή εκπαίδευση πήρε τιμή $-,879$. Καθώς η τιμή είναι πολύ κοντά στο -1 , θεωρείται πως η σχέση εκπαίδευσης και εγκληματικότητας είναι αρνητικά πολύ ισχυρή. Επομένως, προκύπτει πως καθώς η εκπαίδευση αυξάνεται η εγκληματικότητα μειώνεται. Στη συνέχεια πραγματοποιήθηκε ανάλυση παλινδρόμησης. Το R στον πίνακα Model Summary, δείχνει τη συσχέτιση των μεταβλητών, χωρίς όμως να δηλώνεται αν η συσχέτιση είναι αρνητική ή θετική. Παρόλα αυτά μέσω της ανάλυσης συσχέτισης γνωρίζουμε πως η σχέση είναι αρνητική. Ο δείκτης καλής προσαρμογής R Square δείχνει το ποσοστό της μεταβλητότητας που εξηγεί το μοντέλο και ειδικότερα, εφόσον πρόκειται για μοντέλο με μια επεξηγηματική μεταβλητή, ο δείκτης καλής προσαρμογής R Square δείχνει το ποσοστό της εξαρτημένης μεταβλητής το οποίο ερμηνεύεται από την ανεξάρτητη μεταβλητή. Σε αυτό το μοντέλο εξηγείται το 77,2% της μεταβλητότητας της εγκληματικότητας ενώ, για το 22,8% που δεν εξηγείται υποθέτουμε πως οφείλεται σε άλλους συστηματικούς ή τυχαίους παράγοντες. Από τον πίνακα ANOVA παρατηρείται κατά πόσο το μοντέλο συνολικά, συνεισφέρει στη πρόβλεψη της εγκληματικότητας. Η μηδενική υπόθεση του ελέγχου ANOVA της παλινδρόμησης, είναι ότι και οι δύο συντελεστές του μοντέλου είναι ταυτόχρονα μηδέν δηλαδή το μοντέλο δεν έχει προβλεπτική ικανότητα. Ωστόσο, καθώς το Sig είναι 0,004 η μηδενική υπόθεση απορρίπτεται και θεωρείται πως το μοντέλο συνεισφέρει σημαντικά στη πρόβλεψη. Για τη πρόβλεψη της εγκληματικότητας σε σχέση με την εκπαίδευση χρησιμοποιήθηκαν τα δεδομένα από το πίνακα Coefficients, όπου η εκπαίδευση πήρε τιμή $-5,44$. Αυτό που παρατηρείται είναι πως, αν η εκπαίδευση αυξηθεί κατά μια μονάδα τότε η εγκληματικότητα θα μειωθεί κατά 5,44. Επίσης, ερμηνεύοντας την σταθερά του μοντέλου, προκύπτει ότι με μηδενική εκπαίδευση η εγκληματικότητα θα πάρει την τιμή 5870307,41. Τέλος καθώς το Sig σε αυτόν το πίνακα είναι κάτω από 0,05 θεωρείται πως το εύρημα είναι στατιστικά σημαντικό τόσο για την σταθερά όσο και για την ανεξάρτητη μεταβλητή.

Καταληκτικά, με βάση τα αποτελέσματα του πίνακα coefficients διατυπώνεται η εξής εξίσωση πρόβλεψης:

Εγκληματικότητα= 5870307,41 – 544176,66 * Εκπαίδευση

{4}

Πίνακας 4: Εκπαίδευση

		Έγκλημα	Εκπαίδευση
Έγκλημα	Pearson Correlation	1	-,879**
	Sig. (2-tailed)		,004
	N	8	8
Εκπαίδευση	Pearson Correlation	-,879**	1
	Sig. (2-tailed)	,004	
	N	8	8

** Correlation is significant at the 0.01 level (2-tailed).

Model Summary				
Model	R	R Square	Adjusted R Square	Std. Error of the Estimate
1	,879 ^a	,772	,734	51188,765

a. Predictors: (Constant), Εκπαίδευση

ANOVA ^a						
Model		Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
1	Regression	53303084018,000	1	53303084018,000	20,342	,004 ^b
	Residual	15721737997,500	6	2620289666,250		
	Total	69024822015,500	7			

a. Dependent Variable: Έγκλημα

b. Predictors: (Constant), Εκπαίδευση

Coefficients ^a						
Model		Unstandardized Coefficients		Standardized Coefficients	t	Sig.
		B	Std. Error	Beta		
1	(Constant)	5870307,417	1242858,460		4,723	,003
	Εκπαίδευση	-544176,667	120653,076	-,879	-4,510	,004

a. Dependent Variable: Έγκλημα

Τέλος, ακολουθεί ο Πίνακας 5 της μεταβλητής του Φύλου, όπου παρουσιάζει την ανάλυση συσχέτισης μεταξύ του Sex Ratio και της εγκληματικότητας. Η μεταβλητή Sex Ratio πήρε τιμή ,759. Καθώς η τιμή είναι κοντά στο 1, θεωρείται πως η σχέση είναι υψηλής συσχέτισης. Επομένως, προκύπτει πως καθώς αυξάνεται το Sex Ratio θα αυξηθεί και η εγκληματικότητα. Στη συνέχεια

πραγματοποιήθηκε ανάλυση παλινδρόμησης. Το R στο πίνακα Model Summary, δείχνει τη συσχέτιση των μεταβλητών, όπου σε αυτή την περίπτωση η σχέση είναι θετική. Ο δείκτης καλής προσαρμογής R Square δείχνει το ποσοστό της μεταβλητότητας που εξηγεί το μοντέλο και ειδικότερα, εφόσον πρόκειται για μοντέλο με μια επεξηγηματική μεταβλητή, ο δείκτης καλής προσαρμογής R Square δείχνει το ποσοστό της εξαρτημένης μεταβλητής το οποίο ερμηνεύεται από την ανεξάρτητη μεταβλητή. Σε αυτό το μοντέλο εξηγείται το 57,6% της μεταβλητότητας της εγκληματικότητας ενώ, το 42,4% που δεν εξηγείται υποθέτουμε πως οφείλεται σε άλλους συστηματικούς ή τυχαίους παράγοντες. Από τον πίνακα ANOVA παρατηρείται κατά πόσο το μοντέλο συνολικά, συνεισφέρει στη πρόβλεψη της εγκληματικότητας. Η μηδενική υπόθεση του ελέγχου ANOVA της παλινδρόμησης, είναι ότι και οι δύο συντελεστές του μοντέλου είναι ταυτόχρονα μηδέν δηλαδή το μοντέλο δεν έχει προβλεπτική ικανότητα. Ωστόσο, καθώς το Sig είναι 0,011 η μηδενική υπόθεση απορρίπτεται και θεωρείται πως το μοντέλο συνεισφέρει σημαντικά στη πρόβλεψη. Για την πρόβλεψη της εγκληματικότητας σε σχέση με το Sex Ratio χρησιμοποιήθηκαν τα δεδομένα από το πίνακα Coefficients, όπου το Sex Ratio πήρε τιμή 5,90. Αυτό που παρατηρείται είναι πως, αν το Sex Ratio αυξηθεί κατά μια μονάδα τότε η εγκληματικότητα θα αυξηθεί κατά 5,90. Επίσης, ερμηνεύοντας την σταθερά του μοντέλου, προκύπτει ότι με μηδενικό Sex Ratio η εγκληματικότητα θα πάρει την τιμή -5377338,55. Τέλος καθώς το Sig σε αυτόν το πίνακα είναι κάτω από 0,05 θεωρείται πως το εύρημα είναι στατιστικά σημαντικό τόσο για την σταθερά όσο και για την ανεξάρτητη μεταβλητή.

Καταληκτικά, με βάση τα αποτελέσματα του πίνακα coefficients διατυπώνεται η εξής εξίσωση πρόβλεψης:

Εγκληματικότητα = -5377338,55 - 5900760,37 * Sex Ratio	{5}
---	-----

Πίνακας 5: Sex Ratio

		Correlations	
		Έγκλημα	Sex Ratio
Έγκλημα	Pearson Correlation	1	,759*
	Sig. (2-tailed)		,011
	N	10	10
Sex Ratio	Pearson Correlation	,759*	1
	Sig. (2-tailed)	,011	
	N	10	10

*. Correlation is significant at the 0.05 level (2-tailed).

Model Summary

Model	R	R Square	Adjusted R Square	Std. Error of the Estimate
1	,759 ^a	,576	,523	62396,672

a. Predictors: (Constant), Sex Ratio

ANOVA^a

Model		Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
1	Regression	42343805797,733	1	42343805797,733	10,876	,011 ^b
	Residual	31146757894,367	8	3893344736,796		
	Total	73490563692,100	9			

a. Dependent Variable: Έγκλημα

b. Predictors: (Constant), Sex Ratio

Coefficients^a

Model		Unstandardized Coefficients		Standardized Coefficients	t	Sig.
		B	Std. Error	Beta		
1	(Constant)	-5377338,552	1707947,546		-3,148	,014
	Sex Ratio	5900760,378	1789264,166	,759	3,298	,011

a. Dependent Variable: Έγκλημα

Ορισμένα από τα ευρήματα, όπως το γεγονός πως η αύξηση της ανεργίας και της εισοδηματικής ανισότητας μειώνουν την εγκληματικότητα αποτελούν παράδοξα. Επομένως, το κεφάλαιο που ακολουθεί επεξηγεί τους λόγους για τους οποίους κάτι τέτοιο θα μπορούσε να είναι εφικτό τόσο για τα ευρήματα που θεωρούνται παράδοξα όσο και για τα υπόλοιπα ευρήματα της έρευνας.

4. Συζήτηση ευρημάτων

Όλες οι παραπάνω μεταβλητές συνδέονται γενικότερα με την ανισότητα, είτε αυτή είναι οικονομική είτε κοινωνική (Cysne and Turchick 2012, Coccia 2017, Hillman 2013, Cheong and Wu 2015). Υπάρχει ισχυρή σχέση ανάμεσα στην οικονομική ανισότητα και στα επίπεδα βίας και εγκληματικότητας. Η αύξηση της οικονομικής ανισότητας αυξάνει τα επίπεδα εγκληματικότητας (Entorf and Spengler 2002, Josten 2003, South 2005, Stolzenberg *et al.* 2006, Anupama 2011, Whitworth 2012, Maddan 2014, Pare and Felson 2014, Agnew 2015, Enamorado and López-Calva 2016, Hill 2016, Kang 2016, Stucky *et al.* 2016, Buonanno and Vargas 2017, Coccia 2017). Η οικονομική ανισότητα αυξάνει τα επίπεδα δυσαρέσκειας και εχθρότητας οδηγώντας τα άτομα σε εγκληματικές συμπεριφορές (Stolzenberg *et al.* 2006) και εκθέτει τους ανθρώπους σε καταστάσεις στέρησης διακόπτοντας τα προγράμματα κοινωνικής στήριξης (South 2005, Pare and Felson 2014, Stucky *et al.* 2016, Coccia 2017).

Η εγκληματικότητα αποτελεί πτυχή της κοινωνίας με σημαντικές συνέπειες (Hogg 2007, Canter and Youngs 2016, Prescott 2016). Η κοινωνική ανισότητα συνδέεται με το έγκλημα, καθώς είναι πιθανό τα ποσοστά εγκληματικότητας να είναι υψηλότερα στις περισσότερο άδικες κοινωνίες (Matsueda and Grigoryeva 2014, Coccia 2017). Η ανισότητα στην κοινωνία και οικονομία προκαλεί ανταγωνισμό (Coccia 2017). Η ικανότητα των ατόμων να ανταγωνιστούν για θέσεις εργασίας μειώνεται. Επομένως, σε μία προσπάθεια προσαρμογής στην υπάρχουσα πραγματικότητα, υπάρχει η πιθανότητα τα άτομα αυτά να προβούν σε μια εγκληματική πράξη (Stolzenberg *et al.* 2006, Coccia 2017).

Καθώς η οικονομική ανισότητα αυξάνεται δημιουργούνται οι κατάλληλες συνθήκες για την αύξηση ορισμένων ειδών εγκλήματος (Bing 2014). Οι οικονομικά και κοινωνικά υποβαθμισμένες ομάδες του πληθυσμού έχουν πιθανότητες να υπάρξουν τόσο θήτες όσο και θύματα (Bilton *et al.* 1996, Anupama 2011, Grove *et al.* 2012, Lynch 2013, Bing and Coston 2014, Pare and Felson 2014, Agnew 2015, Coccia 2017). Όμως, όσο χαμηλότερη είναι η κοινωνική τάξη των ατόμων, τόσο υψηλότερα είναι τα ποσοστά εγκληματικότητας (Entorf and Spengler 2002, Costelloe and Michalowski 2014). Η κοινωνική διαστρωμάτωση είναι φυσιολογική σε μία κοινωνία, όμως η φτώχεια και η συνεπακόλουθη απελπισία που δημιουργεί δεν είναι (Bing and Coston 2014). Αυτοί οι παράγοντες οδηγούν σε επιθετικές συμπεριφορές (Costelloe and Michalowski 2014).

Κύρια αιτία της θυματοποίησης τους είναι το γεγονός πως κατοικούν σε περιοχές που χαρακτηρίζονται ως επικίνδυνες και, ως εκ τούτου, είναι δύσκολο να αντιμετωπίσουν την εγκληματικότητα (Bing and Coston 2014, Agnew 2015, Stucky *et al.* 2016). Αυτό συμβαίνει λόγω της ελλιπούς οργάνωσης κατά του εγκλήματος, των έντονων ανισοτήτων, των κακών συνθηκών διαβίωσης και της έλλειψης ευκαιριών καλύτερης ποιότητας ζωής (Matsueda and Grigoryeva 2014, Nilsson *et al.* 2016). Παράλληλα, τα άτομα που έχουν την οικονομική δυνατότητα εγκαταλείπουν τις τοποθεσίες αυτές (Enamorado and López-Calva 2016, Coccia 2017). Έτσι, δημιουργείται μία αλλαγή

στα χαρακτηριστικά του πληθυσμού και ανάλογα με τη προδιάθεση των νέων κατοίκων προς το έγκλημα είτε αλλάζει η φύση του, είτε μετατοπίζεται σε άλλη περιοχή (Freedman and Owens 2011).

Αντίθετα, οι ίδιοι άνθρωποι ορμώμενοι από τη δυσaréσκεια, τη στέρηση, την ταπείνωση, την αποξένωση, το άγχος, την απομόνωση και το αίσθημα αδικίας για το τρόπο κατανομής του πλούτου, σε σχέση με τους γύρω τους, ενδέχεται να οδηγηθούν στο έγκλημα, επειδή ακριβώς αισθάνονται κοινωνικά μειονεκτούντες (Bilton *et al.* 1996, Brush 2007, Neumayer 2005, South 2005, Stolzenberg *et al.* 2006, Hogg 2007, Whitworth 2013, Bing 2014, Costelloe and Michalowski 2014, Pare and Felson 2014, Agnew 2015, Weatherburn and Schnepel 2015, Canter and Youngs 2016, Enamorado *et al.* 2016, Buonanno and Vargas 2017, Coccia 2017, Corcoran and Stark 2018). Συγκρίνοντας λοιπόν τη δική τους κοινωνική ομάδα με το γενικότερο κοινωνικό σύνολο, διαμορφώνουν μια εικόνα ως προς το τι δικαιούνται (Hipp 2007, Brush 2007, Anupama 2011, Pare and Felson 2014). Η κοινωνική ανισότητα διαδραματίζει ιδιαίτερο ρόλο στην αποκλίνουσα εγκληματική συμπεριφορά. Η εγκληματική συμπεριφορά είναι αποτέλεσμα κοινωνικής μάθησης καθώς οι τεχνικές που εξυπηρετούν το έγκλημα μεταδίδονται μεταξύ των ατόμων (Matsueda and Grigoryeva 2014).

Στις περιπτώσεις όπου ο κοινωνικός έλεγχος και η εμπιστοσύνη είναι περιορισμένα, η εγκληματικότητα αυξάνεται. Αυτό συμβαίνει διότι, εφόσον δεν υπάρχει αποτελεσματικός έλεγχος, υπάρχει αποδιοργάνωση και το έγκλημα διευκολύνεται (Whitworth 2012, Whitworth 2013, Matsueda and Grigoryeva 2014). Ο όρος κοινωνικός έλεγχος αναφέρεται στους οργανωμένους τρόπους με τους οποίους η κοινωνία αντιδρά σε αποκλίνουσες και απειλητικές συμπεριφορές και άτομα, διασφαλίζοντας την κοινωνική συνοχή και τους κοινωνικούς κανόνες (Wright and Meyer 1981, Groff 2014, Hassanein 2015). Επομένως ο κοινωνικός έλεγχος και αυτοέλεγχος είναι αυτό που περιορίζει τα άτομα από μια εγκληματική δραστηριότητα (Bohm 1986, Bilton *et al.* 1996, Matsueda and Grigoryeva 2014). Ακόμα, στις κοινωνίες όπου υπάρχουν άνεργοι και άτομα τα οποία έχουν εγκαταλείψει το σχολείο τα ποσοστά εγκληματικότητας είναι μεγάλα (Bilton *et al.* 1996, Costelloe and Michalowski 2014, Matsueda and Grigoryeva 2014). Ένας τρόπος περιορισμού αυτών των φαινομένων είναι η ύπαρξη δικτύων κοινωνικής στήριξης (Matsueda and Grigoryeva 2014). Όμως, πέραν τούτου, όλοι οι άνθρωποι είναι δυνάμει εγκληματίες και ενδέχεται να έχουν διαπράξει μια αξιόποινη πράξη ανεξαρτήτως κοινωνικής τάξης (Bilton *et al.* 1996, Anupama 2011, Matsueda and Grigoryeva 2014, Hill 2016).

Σύμφωνα με την οικονομική θεωρία του εγκλήματος, η εγκληματική δράση είναι μια ανάλυση κόστους οφέλους. Ένα άτομο είναι πιο πιθανό να εμπλακεί σε μια εγκληματική πράξη όταν τα προσδοκώμενα οφέλη, αντισταθμίζουν το αναμενόμενο κόστος. Σε αυτή την περίπτωση, το όφελος για τα άτομα με οικονομικές δυσκολίες αυξάνεται, μέσω της εγκληματικής πράξης, όσο αυξάνονται τα επίπεδα οικονομικής ανισότητας. Αυτό συμβαίνει εφόσον τα κέρδη είναι περισσότερα από τη νόμιμη εργασία. Από την άλλη, το κόστος εξαρτάται από την πιθανότητα σύλληψης, το εύρος της τιμωρίας και το κόστος ευκαιρίας (Hemley and McPheters 1975, Howsen and Jarrell 1987, Pudney *et al.* 2000, Soares 2004, Anupama 2011, Altindag 2012, Chintrakarn and Herzer 2012, Wu and Wu 2012, Shepherd and Rubin 2015, Cortés *et al.* 2016, Weatherburn and Schnepel 2015, Enamorado *et al.* 2016, Kang 2016, Buonanno and Vargas 2017).

Άλλα είδη κόστους τα οποία λαμβάνει υπόψη το άτομο είναι, το υλικό και το ψυχικό κόστος. Το υλικό κόστος αναφέρεται στα υλικά που είναι απαραίτητα για τη διεκπεραίωση της εγκληματικής πράξης

και το ψυχικό κόστος στο αίσθημα ενοχής, άγχους, φόβου και οποιοδήποτε συναίσθημα συνδέεται με το έγκλημα (Shepherd and Rubin 2015). Επομένως, η απόφαση εμπλοκής ή όχι σε μια παραβατική συμπεριφορά εξαρτάται από την αντίληψη του εκάστοτε ατόμου σχετικά με το κέρδος και το κόστος της απόφασής του (Anurama 2011, Whitworth 2013, Pazzani 2014, Shepherd and Rubin 2015, Cortés *et al* 2016, Enamorado *et al* 2016, Prescott 2016, Buonanno and Vargas 2017).

Όπως προέκυψε από την ανάλυση συσχέτισης, η ανεργία παρουσίασε αρνητικά εξαιρετικά ισχυρή συσχέτιση. Επομένως, καθώς η ανεργία αυξάνεται, η εγκληματικότητα μειώνεται. Επιπρόσθετα, αν η ανεργία αυξηθεί κατά μια μονάδα τότε η εγκληματικότητα θα μειωθεί κατά 2,4.

Τα πορίσματα της παρούσας έρευνας υποστηρίζονται και από άλλες θεωρίες. Πιο συγκεκριμένα, η ανεργία θα μπορούσε να συμβάλει στη μείωση της εγκληματικότητας (Hojman 2002, Altindag 2012, Weatherburn and Schnepel 2015, Kangoh 2018). Καθώς όλο και περισσότεροι άνθρωποι είναι άνεργοι αναγκάζονται να περιορίσουν τις εξόδους τους, ιδιαίτερα κατά τις νυχτερινές ώρες, αφιερώνοντας περισσότερο χρόνο στο σπίτι τους. Ως εκ τούτου, λειτουργούν ως φυσικοί επιτηρητές της περιουσίας τους (Anurama 2011, Weatherburn and Schnepel 2015). Ακόμα, όταν η ανεργία είναι υψηλή, η κατανάλωση των ιδιωτών σε προϊόντα αξίας και το εισόδημα τους μειώνεται. Η μείωση του εισοδήματος και της κατανάλωσης, σε τέτοιου είδους περιουσιακά στοιχεία, πιθανότατα να μειώσει και την εγκληματική δραστηριότητα (Altindag 2012, Kangoh 2018).

Παρόλα αυτά, αρκετοί μελετητές υποστηρίζουν μια αντίθετη άποψη. Ο αντίλογος υποστηρίζει πως η αύξηση της ανεργίας, ή η πτώση των επιπέδων των μισθολογικών απολαβών και η χαμηλή, ασταθής απασχόληση, αυξάνουν τα επίπεδα της εγκληματικότητας (Hojman 2002, South 2005, Öster and Agell 2007, Altindag 2012, Whitworth 2012, Wu and Wu 2012, Bing and Coston 2014, Maddan 2014, Magers 2014, Matsueda and Grigoryeva 2014, Agnew 2015, Weatherburn 2015, Goulas and Zervoyianni 2015, Jonck *et al.* 2015, Costantini *et al.* 2018, Kangoh 2018). Μια τέτοια ενέργεια, φτάνει στα όρια της αναγκαιότητας για έναν άνεργο (Bing and Coston 2014). Τα άτομα τα οποία συγκαταλέγονται σε αυτή τη μερίδα του πληθυσμού έχουν περισσότερες πιθανότητες να εμπλακούν σε εγκληματικές πράξεις (Wu and Wu 2012). Αυτό συμβαίνει διότι, η έλλειψη ή η ανικανότητα διατήρησης μιας εργασίας ασκούν μεγάλη πίεση στο άτομο με αποτέλεσμα να υπάρχει η πιθανότητα επαναλαμβανόμενης συμμετοχής στο έγκλημα (Magers 2014). Επιπλέον, οι άνεργοι στερούνται κοινωνικών δεσμών, οι οποίοι θα μπορούσαν να τους αποτρέψουν, μέσω της συμμόρφωσης, από παράνομες συμπεριφορές (Aaltonen *et al.* 2013). Καθώς τα ποσοστά ανεργίας αυξάνονται, οι ευκαιρίες εύρεσης νόμιμης εργασίας μειώνονται και το έγκλημα αποτελεί υποκατάστατο εργασίας και εισοδήματος (Altindag 2012, Wu and Wu 2012, Magers 2014, Costantini *et al.* 2018).

Ακόμα και αν βρεθεί νόμιμη εργασία, το κέρδος που αποκομίζει το άτομο είναι μικρό αφού ο αναμενόμενος νόμιμος μισθός είναι μειωμένος (Wu and Wu 2012, Altindag 2012, Kangoh 2018). Αυτή η έλλειψη απόκτησης εισοδήματος με νόμιμα μέσα αυξάνει και τα επίπεδα εγκληματικότητας, αφού οι φτωχοί δεν έχουν νόμιμη εργασία και παραγωγικές ικανότητες (Josten 2003, Anurama 2011, Enamorado *et al.* 2016) ώστε να ζημιωθούν σε περίπτωση απώλειας της (Shepherd and Rubin 2015). Τα είδη εγκλήματος που συνήθως αυξάνονται είναι τα εγκλήματα ιδιοκτησίας, δεν ισχύει όμως το ίδιο και για τα βίαια εγκλήματα (Fisher 1987, Öster and Agell 2007, Anurama 2011, Altindag 2012, Wu and Wu 2012, Aaltonen *et al.* 2013, Whitworth 2013, Costantini *et al.* 2018). Καθώς τα επίπεδα ανεργίας αυξάνονται, το κόστος ευκαιρίας για το έγκλημα, δηλαδή οι χαμένοι μισθοί μέσω νόμιμης

εργασίας, μειώνεται (Wu and Wu 2012, Kangoh 2018). Επομένως, τα κίνητρα για απόκτηση παράνομου εισοδήματος αυξάνονται (Altindag 2012, Kangoh 2018). Ως εκ τούτου, οι μεταβλητές και αλλαγές της αγοράς εργασίας ενδέχεται να κάνουν λιγότερο ελκυστική τη νόμιμη εργασία και περισσότερο το έγκλημα (Aaltonen *et al.* 2013, Magers 2014).

Το ΑΕΠ παρουσίασε θετικά εξαιρετικά ισχυρή συσχέτιση, ως εκ τούτου, καθώς αυξάνεται το ΑΕΠ θα αυξηθεί και η εγκληματικότητα. Σε περίπτωση που το ΑΕΠ αυξηθεί κατά μια μονάδα η εγκληματικότητα αναμένεται να αυξηθεί κατά 3,7.

Υπάρχει έντονη σχέση μεταξύ της εγκληματικότητας και της ανάπτυξης (Detotto and Pulina 2013, Islam 2014, Costantini *et al.* 2018). Θα μπορούσαμε να πούμε πως η εγκληματικότητα αποτελεί πτυχή της οικονομικής ανάπτυξης (Hemley and McPheters 1975). Το έγκλημα επιβραδύνει την ανάπτυξη (Josten 2003, Detotto and Otranto 2010, Chang and Wu 2012, Islam 2014, Blackburn *et al.* 2017, Neanidis *et al.* 2017, Torres-Preciado *et al.* 2017). Ιδιαίτερα έμφαση δίδεται στα βίαια εγκλήματα καθώς, μία αύξηση το ποσοστού των ανθρωποκτονιών μειώνει τα επίπεδα του ΑΕΠ και του ρυθμού ανάπτυξης (Detotto and Pulina 2013, Torres-Preciado *et al.* 2017). Αντίστροφα περίοδοι όπου χαρακτηρίζονται από χαμηλά επίπεδα εγκληματικότητας παρουσιάζουν υψηλά επίπεδα ΑΕΠ (Goulas and Zervoyianni 2015). Γενικότερα, οι εγκληματικές δραστηριότητες εμποδίζουν την οικονομική δραστηριότητα, μειώνουν τις επενδύσεις και ως εκ τούτου την οικονομική ανάπτυξη (Detotto and Otranto 2010, Detotto and Pulina 2013, Goulas and Zervoyianni 2015, Neanidis *et al.* 2017, Torres-Preciado *et al.* 2017, Costantini *et al.* 2018). Οι επενδυτές, αποφεύγουν περιοχές με υψηλά επίπεδα εγκληματικότητας, το λειτουργικό κόστος των επιχειρήσεων αυξάνεται ενώ παράλληλα μειώνεται η ανταγωνιστικότητα (Detotto and Otranto 2010, Detotto and Pulina 2013, Torres-Preciado *et al.* 2017). Ακόμα, σε κρατικό επίπεδο οι δαπάνες για την πρόληψη αυξάνονται (Detotto and Otranto 2010, Detotto and Pulina 2013, Torres-Preciado *et al.* 2017). Η εγκληματική πράξη γίνεται πιο ελκυστική ανάλογα με τις αλλαγές που υφίσταται η οικονομική ανάπτυξη. Τέτοιες αλλαγές θα μπορούσαν να είναι η κατανομή του εισοδήματος, το κατά κεφαλήν εισόδημα και η ανάπτυξη των θεσμών (Soares 2004).

Η ανάπτυξη μπορεί να συμβάλει στην αύξηση της εγκληματικότητας (Hemley and McPheters 1975, Bentley 1976, Detotto and Pulina 2013). Αυτό συμβαίνει διότι το ανθρώπινο περιβάλλον διαταράσσεται και αλλάζει (Hemley and McPheters 1975, Fisher 1987). Σε τέτοιες περιόδους, οι άνθρωποι τείνουν να συγκεντρώνονται σε αστικά κέντρα και, ως εκ τούτου, οι ευκαιρίες για τους παραβάτες αυξάνονται (Hemley and McPheters 1975, Fisher 1987, Detotto and Pulina 2013). Ακόμα, υπάρχει η άποψη πως δεν είναι η συγκέντρωση που δημιουργεί ευκαιρίες αλλά οι συνθήκες φτώχειας σε ορισμένες περιοχές μιας πόλης (Hemley and McPheters 1975). Έτσι, δημιουργείται μια μερίδα πληθυσμού η οποία δεν μπορεί να αντεπεξέλθει στους ευρύτερους κοινωνικούς στόχους εξαιτίας των ανισοτήτων και της φτώχειας. Με αποτέλεσμα, σε μια προσπάθεια εκπλήρωσης των στόχων και ελέγχου της ζωής τους, τα άτομα ενδέχεται να αναπτύξουν επιθετικές συμπεριφορές (Enamorado *et al.* 2016, Coccia 2017). Επιπρόσθετα, η αύξηση της ανάπτυξης συνεπάγεται με αύξηση αγαθών. Αυτό με τη σειρά του μπορεί να συμβάλει στην αύξηση των κρουσμάτων εγκληματικότητας (Hemley and McPheters 1975, Islam 2014).

Αντίστροφα, μια αύξηση της ανάπτυξης θα λειτουργούσε αποτρεπτικά προς το έγκλημα (Hemley and McPheters 1975, Detotto and Pulina 2013, Islam 2014, Weatherburn and Schnepel 2015). Αυτό

συμβαίνει λόγω της αύξησης της παραγωγικότητας, η οποία δημιουργεί θέσεις εργασίας και πρόσθετο εισόδημα (Hemley and McPheters 1975, Islam 2014). Επομένως, καθώς υπάρχουν κέρδη μέσω της νόμιμης δραστηριότητας, τα κίνητρα για παράνομη μειώνονται (Hemley and McPheters 1975). Η αύξηση του ΑΕΠ θα μπορούσε να μειώσει τις ζημιές που προκύπτουν από την εγκληματικότητα. Ακόμα, σε κρατικό επίπεδο, η ανάπτυξη μπορεί να αυξήσει τα φορολογικά έσοδα, με αποτέλεσμα να δαπανώνται περισσότεροι πόροι για τη πρόληψη του εγκλήματος (Islam 2014).

Όσον αναφορά τον συντελεστή Gini, τα αποτελέσματα που προέκυψαν δείχνουν πως η εισοδηματική ανισότητα έχει ισχυρά αρνητική συσχέτιση με την εγκληματικότητα. Επομένως, καθώς η εισοδηματική ανισότητα αυξάνεται, η εγκληματικότητα θα μειωθεί. Επομένως, εάν η ανισότητα αυξηθεί κατά μία μονάδα, η εγκληματικότητα αναμένεται να μειωθεί κατά 1,1.

Υπάρχει η πιθανότητα η αύξηση της ανισότητας να μειώσει την εγκληματικότητα. Αυτό συμβαίνει διότι οι πλούσιοι αυξάνουν τα ιδιωτικά μέτρα προστασίας. Αυξάνοντας τα μέτρα προστασίας, αυξάνεται και η πιθανότητα σύλληψης και τιμωρίας του ενδεχόμενου δράστη (Chintrakarn and Herzer 2012, Buonanno and Vargas 2017). Ταυτόχρονα, οι πληθυσμοί με περισσότερους πόρους είναι σε θέση να μεταβούν σε καλύτερες και πιο ασφαλείς περιοχές με χαμηλότερα επίπεδα εγκληματικότητας (Enamorado *et al.* 2016, Nilsson *et al.* 2016, Coccia 2017).

Αντίθετα, η εισοδηματική ανισότητα θα μπορούσε να επηρεάσει θετικά την εγκληματικότητα (Brush 2007, Anupama 2011, Chintrakarn and Herzer 2012, Wu and Wu 2012, Brzezinski 2013, Matsueda and Grigoryeva 2014, Pare and Felson 2014, Shepherd and Rubin 2015, Cortés *et al.* 2016, Jonck *et al.* 2015, Kang 2016, Metz and Burdina 2016, Stucky *et al.* 2016, Coccia 2017, Costantini *et al.* 2018), μειώνοντας τη κοινωνική αλληλεγγύη και αλληλεπίδραση μεταξύ πλούσιων και φτωχών (Hipp 2007, Stucky *et al.* 2016). Ιδιαίτερα για τους φτωχούς, όπου τα κίνητρα για να διαπράξουν μια εγκληματική πράξη αυξάνονται, ιδίως όταν οι στόχοι είναι πλούσιοι και επομένως πιο ελκυστικοί (Chiu and Madden 1998, Brush 2007, Wu and Wu 2012, Bing and Coston 2014, Agnew 2015, Shepherd and Rubin 2015, Cortés *et al.* 2016, Enamorado *et al.* 2016, Kang 2016, Metz and Burdina 2016, Stucky *et al.* 2016, Coccia 2017). Τα κέρδη από την εγκληματική πράξη σχετίζονται με τα περιουσιακά στοιχεία των θυμάτων (Neumayer 2005, Enamorado *et al.* 2016, Metz and Burdina 2016, Stucky *et al.* 2016, Coccia 2017). Για εκείνους οι οποίοι βρίσκονται πιο κοντά στο κατώτατο σημείο της εισοδηματικής διανομής τα οφέλη της εγκληματικότητας είναι υψηλά, επειδή τα θύματα τα οποία βρίσκονται πιο κοντά στο υψηλότερο σημείο της εισοδηματικής διανομής διαθέτουν αγαθά υψηλής αξίας (Neumayer 2005, Hipp 2007, Kang 2016, Stucky *et al.* 2016, Coccia 2017).

Το εισόδημα αποτελεί το μέσο για την απόκτηση πόρων και υλικών αγαθών. Στις περιπτώσεις όπου το διαθέσιμο εισόδημα δεν επαρκεί και τα άτομα δεν μπορούν να καλύψουν αυτές τις ανάγκες, δημιουργείται στέρηση πόρων και υλικό μειονέκτημα. Αυτό οδηγεί τα άτομα στο να αντιδράσουν και συνήθως να διαπράξουν μια εγκληματική πράξη για να βελτιώσουν την εισοδηματική τους κατάσταση (Brush 2007, Hipp 2007, Anupama 2011, Pare and Felson 2014, Agnew 2015, Goulas and Zervoyianni 2015, Jonck *et al.* 2015, Enamorado *et al.* 2016, Stucky *et al.* 2016, Coccia 2017, Corcoran and Stark 2018, Costantini *et al.* 2018). Αντίθετα, οι υψηλοί νόμιμοι μισθοί μειώνουν τα ποσοστά εγκληματικότητας (Shepherd and Rubin 2015). Μια συνήθης εγκληματική πράξη που σχετίζεται με το εισόδημα είναι η διάρρηξη, η ληστεία και η κλοπή (Chiu and Madden 1998, Jongmook 2008, Brzezinski 2013, Pare and Felson 2014, Metz and Burdina 2016). Αυτά συνεπάγονται με ποινή

φυλάκισης και ως εκ τούτου απώλεια εισοδήματος. Τα άτομα με χαμηλό εισόδημα έχουν περισσότερα κίνητρα να προβούν σε μια τέτοια ενέργεια στις περιπτώσεις όπου το εισόδημά τους μεταβληθεί προς τα κάτω. Αυτό συμβαίνει διότι τα πιθανά έσοδα της εγκληματικότητας είναι μεγάλα ενώ η εναλλακτική μέθοδος απόκτησης εισοδήματος λιγότερο ελκυστική (Chiu and Madden 1998).

Η εκπαίδευση παρουσίασε αρνητικά πολύ ισχυρή συσχέτιση, επομένως, όσο αυξάνονται τα χρόνια εκπαίδευσης, η εγκληματικότητα θα μειωθεί. Σε περίπτωση που η εκπαίδευση αυξηθεί κατά μια μονάδα τότε η εγκληματικότητα θα μειωθεί κατά 5,4.

Η εκπαίδευση σχετίζεται άμεσα με τα ποσοστά εγκληματικότητας και μπορεί να συμβάλλει στη μείωση τους καθώς δημιουργεί ανθρώπινο κεφάλαιο, οδηγεί στην ατομική ευημερία και μεταβάλλει τις ατομικές προτιμήσεις δημιουργώντας μια αποστροφή προς τον κίνδυνο και τη συνεπακόλουθη ποινή φυλάκισης που συνοδεύει μια εγκληματική πράξη (Lochner 2004, Soares 2004, Maddan 2014, Pearman 2014, Jonck *et al.* 2015, Bennett 2018). Αυτό αποτυπώνεται τόσο στα έτη εκπαίδευσης, όσο και στην ολοκλήρωση του γυμνασίου, δείχνοντας πως αυτοί οι παράγοντες δύναται να μειώσουν την εγκληματικότητα (Bennett 2018, Jonck *et al.* 2015, Matsueda and Grigoryeva 2014). Ακόμα και μια μικρή αύξηση στα χρόνια φοίτησης είναι ικανή να μειώσει την πιθανότητα συμμετοχής στο έγκλημα (Pearman 2014). Μέσω της συμμετοχής στα σχολεία οι μαθητές αλληλεπιδρούν μεταξύ τους και ως εκ τούτου κοινωνικοποιούνται. Αυτό έχει ως αποτέλεσμα να μην εμφανίσουν στο μέλλον αντικοινωνική συμπεριφορά όπως το έγκλημα (Pearman 2014, Bennett 2018). Με τη φοίτηση στα σχολεία οι μαθητές μαθαίνουν από μικρή ηλικία να υπακούν σε κανόνες. Αυτό μπορεί να μεταφραστεί μελλοντικά σε υπακοή στους νόμους (Pearman 2014). Επιπρόσθετα, η φοίτηση σε ένα εκπαιδευτικό ίδρυμα αποτρέπει την εμπλοκή σε εγκληματικές ενέργειες καθώς τα άτομα περνούν πολλές ώρες της ημέρας τους εκεί (Pearman 2014, Bennett 2018). Καθώς η παραβατική συμπεριφορά είναι επαναλαμβανόμενη, περιορίζοντας την αρχική εμπλοκή του ατόμου, υπάρχει η πιθανότητα αποτροπής μελλοντικών περιστατικών (Bennett 2018).

Ταυτόχρονα, οι πιθανότητες απασχόλησης και εύρεσης εργασίας επηρεάζονται από το επίπεδο εκπαίδευσης (Anurama 2011, Jonck *et al.* 2015, Bennett 2018). Αυτό συμβαίνει διότι οι εργοδότες αντιλαμβάνονται τα εκπαιδευτικά προσόντα ως ένδειξη παραγωγικότητας. Επομένως, τα άτομα, μέσω της εκπαίδευσης, έχουν περισσότερες πιθανότητες να αποκτήσουν εργασία και υψηλότερους μισθούς (Lochner 2004, Matsueda and Grigoryeva 2014, Pearman 2014, Jonck *et al.* 2015, Bennett 2018,). Καθώς τα άτομα με υψηλό μορφωτικό επίπεδο έχουν περισσότερες ευκαιρίες στην αγορά εργασίας, ακόμη και αν μείνουν άνεργοι, είναι λιγότερο πιθανό να εγκληματήσουν. Αντίθετα, τα άτομα με πρωτοβάθμια εκπαίδευση έχουν λιγότερες ευκαιρίες στην αγορά εργασίας και υψηλότερα επίπεδα ανεργίας. Επομένως, είναι πιο πιθανό να μεταβούν σε εγκλήματα ιδιοκτησίας (Altindag 2012, Wu and Wu 2012, Aaltonen *et al.* 2013, Magers 2014). Η νόμιμη εργασία μειώνει την ανάγκη εξεύρεσης χρημάτων μέσω παράνομων δραστηριοτήτων, παράλληλα οι υψηλοί μισθοί αυξάνουν το κόστος ευκαιρίας του εγκλήματος. (Bennett 2018, Jonck *et al.* 2015).

Από την άλλη, η εκπαίδευση θα μπορούσε να συμβάλλει και στην αύξηση της εγκληματικότητας. Αυτό προκύπτει από το γεγονός πως οι μαθητές έχουν κοινό σχολικό ωράριο και ως εκ τούτου, με τη παύση του σχολικού ωραρίου, αυξάνεται η πιθανότητα εγκλημάτων που βασίζονται σε ομάδες ατόμων. Ακόμα, εφόσον η εκπαίδευση δίνει τη δυνατότητα εύρεσης μιας καλής εργασίας με υψηλές απολαβές, είναι πιθανό τα άτομα να λάβουν μέσω της εκπαίδευσης τις απαραίτητες γνώσεις και

δεξιότητες για συγκεκριμένους τύπους εγκλημάτων. Τέτοια εγκλήματα είναι η απάτη, η υπεξαίρεση και αυτά που αναφέρονται ως white collar (Pearman 2014, Jonck *et al.* 2015, Bennett 2018).

Παρόλα αυτά, το εκπαιδευτικό επίπεδο δεν εξασφαλίζει πως ένα άτομο δεν θα συμμετέχει σε μία εγκληματική πράξη. Σε περιόδους οικονομικής δυσκολίας ακόμα και τα άτομα που έχουν εκπαιδευτικό υπόβαθρο ενδέχεται να εμπλακούν σε εγκληματική δραστηριότητα (Pearman 2014). Γενικότερα, οι άνθρωποι οι οποίοι βρίσκονται σε πιο μειονεκτούσες κοινωνικά θέσεις και δεν έχουν ευκαιρίες στην αγορά εργασίας δυσκολεύονται να συμμετέχουν σε εκπαιδευτικά προγράμματα (South 2005). Η διακοπή της εκπαίδευσης συνδέεται με την οικονομική κινητικότητα και την εγκληματική δράση (Sharkey and Torrats-Espinosa 2017). Τα άτομα τα οποία τείνουν προς την εγκληματικότητα είναι πιθανό να μην ακολουθήσουν κάποιο εκπαιδευτικό πρόγραμμα στη νεότερη ηλικία, καθώς και να διαπράξουν κάποιου είδους έγκλημα στο μέλλον (Bennett 2018). Αντιστρόφως, μια μείωση της εγκληματικότητας δύναται να βελτιώσει την οικονομική κινητικότητα και να μειώσει την πιθανότητα εγκατάλειψης του σχολείου (Sharkey and Torrats-Espinosa 2017).

Τέλος, η μεταβλητή φύλο θεωρείται υψηλής συσχέτισης, καθώς αυξάνεται το Sex Ratio θα αυξηθεί και η εγκληματικότητα. Αν το Sex Ratio αυξηθεί κατά μια μονάδα τότε η εγκληματικότητα θα αυξηθεί κατά 5,9.

Γενικότερα, οι λόγοι για τους οποίους ένα άτομο ενδέχεται να διαπράξει ένα έγκλημα είναι κοινοί και για τα δύο φύλα με μικρές εξαιρέσεις (Becker and McCorkel 2011, Gottschalk 2012, Cumley *et al.* 2015, DeLisi and Vaughn 2015). Περιλαμβάνουν την ανεργία, το κοινωνικό μειονέκτημα, το επίπεδο εκπαίδευσης και τις οικονομικές δυσκολίες (Becker and McCorkel 2011, Cumley *et al.* 2015). Για τα άτομα θηλυκού φύλου θα μπορούσαμε να προσθέσουμε και τον παράγοντα της μητρότητας, όταν η οικογένεια είναι μονογονεϊκή, καθώς και τον παράγοντα της σεξουαλικής κακοποίησης (Becker and McCorkel 2011, Pazzani 2014, Cumley *et al.* 2015, DeLisi and Vaughn 2015, Yingling 2016).

Οι περισσότερες έρευνες καταδεικνύουν πως από τα δύο φύλα, αυτό που εγκληματεί περισσότερο, στους περισσότερους τύπους εγκλημάτων, είναι τα άτομα αρσενικού φύλου νεαρής ηλικίας, ενώ για τα άτομα θηλυκού φύλου είναι λιγότερο πιθανό (Bilton *et al.* 1996, Becker and McCorkel 2011, Gottschalk 2012, Carlson 2014, Gundy 2014, Matsueda and Grigoryeva 2014, Pazzani 2014, Benson and Gottschalk 2015, Cumley *et al.* 2015, DeLisi and Vaughn 2015). Ταυτόχρονα, τα άτομα θηλυκού φύλου συνήθως γίνονται αντιληπτά ως θύματα και όχι ως θήτες (Gottschalk 2012, DeLisi and Vaughn 2015, Houge 2015). Παρόλα αυτά, και τα άτομα αρσενικού φύλου πέφτουν συχνά θύματα εγκληματικής ενέργειας (Houge *et al.* 2015). Για να μπορέσει ένα άτομο να εμπλακεί σε μια εγκληματική ενέργεια πρέπει να γνωρίζει τα κατάλληλα κοινωνικά δίκτυα και δομές καθώς επίσης και να κατέχει την απαιτούμενη γνώση (Becker and McCorkel 2011). Επίσης, ένα άτομο θηλυκού φύλου είναι πιο πιθανό να προβεί στο έγκλημα εντός μιας ομάδας της οποίας ηγείται άτομο αρσενικού φύλου. Παράλληλα το αντίστροφο, είναι λιγότερο πιθανό (Becker and McCorkel 2011, Yingling 2016). Και τα δύο φύλα λαμβάνουν μέρος σε ίδιους τύπους εγκλημάτων. Όμως ένα άτομο αρσενικού φύλου είναι πιο πιθανό να χαρακτηριστεί εγκληματίας, αντίθετα ένα άτομο θηλυκού φύλου συνήθως χαρακτηρίζεται ως ψυχικά άρρωστο για την ίδια συμπεριφορά (Pazzani 2014).

Γενικότερα, επικρατεί η θεώρηση πως η αυξημένη ισότητα μεταξύ των φύλων θα οδηγήσει στην αύξηση συμμετοχής των ατόμων θηλυκού γένους σε εγκληματικές συμπεριφορές (Pazzani

2014, Benson 2015). Η κοινωνικοοικονομική ανεξαρτησία των ατόμων θηλυκού φύλου οδήγησε στην αύξηση του ποσοστού εγκληματικότητας τους (Cumley *et al.* 2015). Καθώς τα άτομα θηλυκού φύλου συμμετείχαν στο εργατικό δυναμικό μιας χώρας, οι ευκαιρίες για εγκληματικότητα αυξήθηκαν (Becker and McCorkel 2011, Gottschalk 2012, Pazzani 2014, Cumley *et al.* 2015). Στις περιπτώσεις όπου υπάρχει ανισότητα μεταξύ των δύο φύλων στο χώρο εργασίας τα άτομα θηλυκού φύλου δεν έχουν την ευκαιρία να εμπλακούν σε ένα έγκλημα (Gottschalk 2012). Εντούτοις, έρευνες που διεξήχθησαν στη Νορβηγία, χώρα με υψηλό επίπεδο ισότητας μεταξύ των δύο φύλων, όσον αφορά τα εγκλήματα white collar απέδειξαν πως η ισότητα δεν συνδέεται με αύξηση παραβατικότητας των ατόμων θηλυκού φύλου. Η πλειοψηφία των παραβατών ήταν άτομα αρσενικού φύλου (Benson and Gottschalk 2015).

Συνήθως, τα εγκλήματα που διαπράττουν τα άτομα αρσενικού φύλου είναι πιο βίαια και απαιτούν άμεση επαφή (Becker and McCorkel 2011, Gundy 2014, Pazzani 2014, Benson and Gottschalk 2015, DeLisi and Vaughn 2015). Ταυτόχρονα, οι στόχοι είναι συνήθως άτομα άγνωστα προς αυτά (Gundy 2014, Carlson 2014). Οι κοινωνικοποίηση, που λαμβάνουν τα άτομα αρσενικού φύλου, και τα κοινωνικά πρότυπα τα προτρέπουν και τα παρουσιάζουν ως άτομα επιθετικά, παρορμητικά, ανταγωνιστικά και κυριαρχικά που αρέσκονται να εμπλέκονται σε επικίνδυνες καταστάσεις. Αυτή η ανάληψη κινδύνου και η ανθεκτικότητα στην τιμωρία είναι πιθανό να οδηγήσει στην εγκληματικότητα (Becker and McCorkel 2011, Pazzani 2014, Benson and Gottschalk 2015, Cumley *et al.* 2015, DeLisi and Vaughn 2015). Σημαντικός είναι και ο τρόπος που κάθε άτομο αρσενικού φύλου ορίζει την αρρενωπότητα. Ένας ηγεμονικός ορισμός της θα μπορούσε να οδηγήσει σε βία και στο έγκλημα (Carlson 2014, Cumley *et al.* 2015, Corcoran and Stark 2018). Ακόμα, τα άτομα αρσενικού φύλου είναι πιο επίμονα και πρόθυμα με αποτέλεσμα η πιθανότητα παραβατικής συμπεριφοράς να αυξάνεται (Gottschalk 2012). Ταυτόχρονα, το οικογενειακό περιβάλλον ασκεί μικρότερο έλεγχο και δίνει περισσότερες ελευθερίες στα άτομα αρσενικού φύλου, με αποτέλεσμα να αυξάνεται οι ευκαιρίες συμμετοχής τους (Pazzani 2014). Παρόλα αυτά, η απασχόληση δύναται να μειώσει τα ποσοστά εγκληματικότητας για τα άτομα αρσενικού φύλου (Cumley *et al.* 2015).

Τα εγκλήματα που διαπράττουν τα άτομα θηλυκού φύλου συνήθως είναι λιγότερα βίαια και περιλαμβάνουν εγκλήματα ιδιοκτησίας και εγκλήματα που σχετίζονται με το φύλο, όπως η πορνεία ή οι παράνομες αμβλώσεις (Becker and McCorkel 2011, Gundy 2014, Pazzani 2014, Benson and Gottschalk 2015, Yingling 2016). Παράλληλα, η συμμετοχή τους είναι περισσότερο περιφερειακή και προσωρινή (Becker and McCorkel 2011) Αναφορικά με τα βίαια εγκλήματα, τα άτομα θηλυκού φύλου είναι πιθανό να προβούν σε μία τέτοια ενέργεια όταν το θύμα είναι γνωστό τους και υπάρχει ιστορικό σχέσεων μεταξύ τους (Gundy 2014). Συνήθως, τα άτομα θηλυκού φύλου λαμβάνουν τέτοιου είδους κοινωνικοποίηση η οποία είναι προσανατολισμένη προς την υπακοή των κανόνων και τις σχέσεις με τους γύρω τους, αποδίδοντας τους μια ταυτότητα φροντιστών (Becker and McCorkel 2011, Benson and Gottschalk 2015).

Ακόμα, τα κοινωνικά στερεότυπα παρουσιάζουν τα άτομα θηλυκού φύλου ως άτομα που αποφεύγουν τους κινδύνους και δίνουν έμφαση στην ομορφιά, την αρετή, την ηθική, την αυτοθυσία και τη φροντίδα (Becker and McCorkel 2011, Gottschalk 2012, Pazzani 2014, Benson and Gottschalk 2015, DeLisi and Vaughn 2015). Επομένως, η στερεοτυπική εικόνα ενός παραβάτη είναι ασυμβίβαστη με την κοινωνικά γυναικεία ταυτότητα. (Becker and McCorkel 2011, Benson and Gottschalk 2015).

Επιπρόσθετα, ο έλεγχος που ασκείται στα άτομα θηλυκού γένους από το οικογενειακό περιβάλλον είναι συνήθως μεγαλύτερος με αποτέλεσμα η συμμετοχή στο έγκλημα να μειώνεται (Becker and McCorkel 2011, Pazzani 2014). Ταυτόχρονα, τα άτομα θηλυκού φύλου είναι πιο πιθανό να αποκρύψουν το έγκλημά τους λόγω της κοινωνικοποίησης που έχουν λάβει να κρατούν κρυφές πτυχές της ζωής τους, όπως η σεξουαλική επιθυμία ή η έμμηνος ρήση. Σε μία οικογένεια όπου άτομα θηλυκού και αρσενικού φύλου κοινωνικοποιούνται με τον ίδιο τρόπο, τα άτομα θηλυκού φύλου θα έχουν τις ίδιες πιθανότητες με τα άτομα αρσενικού φύλου να διαπράξουν κάποιο έγκλημα (Pazzani 2014).

Εν κατακλείδι, αυτό που παρατηρείται είναι πως η εγκληματικότητα είναι ένα αρκετά περίπλοκο φαινόμενο. Οι παράγοντες και μεταβλητές οι οποίες ενδέχεται να αυξήσουν τα ποσοστά της εγκληματικότητας είναι οι ίδιοι που μπορεί και να λειτουργήσουν αντίστροφα μειώνοντάς τα. Για παράδειγμα, όπως προέκυψε από τη βιβλιογραφική επισκόπηση, όλες οι μεταβλητές που μελετήθηκαν παραπάνω ενδέχεται σε άλλες περιπτώσεις, κράτη και χρόνο να λειτουργούσαν αντίστροφα μειώνοντας ή αυξάνοντας τα ποσοστά του εγκλήματος αναλόγως. Για κάθε μεταβλητή υπάρχουν μελετητές οι οποίοι υποστηρίζουν αντίθετα ή παρόμοια αποτελέσματα με αυτά της παρούσας έρευνας. Τέλος στο επόμενο κεφάλαιο θα παρατεθούν προτάσεις πολιτικής και μέτρα πρόληψης του φαινομένου της εγκληματικότητας.

5. Συμπεράσματα

Όπως προέκυψε από την παρούσα έρευνα, όλες οι μεταβλητές που εξετάστηκαν επηρεάζουν τα συνολικά διαπραχθέντα αδικήματα στην Ελλάδα. Οι μεταβλητές οι οποίες αυξάνουν το φαινόμενο είναι το ΑΕΠ και το φύλο. Αντίθετα, η ανεργία, ο συντελεστής Gini και η εκπαίδευση μπορούν να τη μειώσουν. Το παράδοξο της μείωσης λόγω της ανεργίας συμβαίνει διότι οι άνεργοι αποτελούν φυσικούς επιτηρητές της περιουσίας τους ενώ ταυτόχρονα, λόγω των περιορισμένων πόρων, δεν έχουν στην κατοχή τους αγαθά υψηλής αξίας. Ακόμα, λόγω της εισοδηματικής ανισότητας οι πιο οικονομικά ευκατάστατοι πληθυσμοί αυξάνουν τα ιδιωτικά μέτρα προστασίας και μετακινούνται σε περιοχές χαμηλής εγκληματικότητας. Γενικότερα, η εγκληματικότητα είναι ένα φαινόμενο το οποίο καθίσταται δύσκολο στη μέτρηση. Αυτό συμβαίνει διότι αρκετά εγκλήματα τα οποία δεν έχουν ιδιαίτερα σημαντικό κόστος στο θύμα είναι πιθανό να μην δηλωθούν στις αρχές. Αντίθετα, εγκληματικές πράξεις οι οποίες έχουν μεγάλες απώλειες για το θύμα είναι πιο πιθανό να δηλωθούν. Παραδείγματα τέτοιων αδικημάτων είναι η κλοπή αυτοκινήτων ή η ανθρωποκτονία. Σε αυτήν την κατηγορία υπάρχουν κάποιες εξαιρέσεις. Ορισμένα εγκλήματα ενδέχεται να προξενούν μεγάλη βλάβη στο θύμα όμως και πάλι να μην δηλώνονται λόγω αισθήματος ντροπής. Ένα τέτοιο παράδειγμα εγκλήματος αποτελούν τα σεξουαλικής φύσης εγκλήματα (Buonanno and Vargas 2017). Ως εκ τούτου, ένας ερευνητής δεν μπορεί να είναι σίγουρος πως τα δεδομένα που χρησιμοποιεί αντιστοιχούν στην πραγματικότητα.

Για να διαπραχθεί ένα έγκλημα πρέπει να συνυπάρχουν κάποιες προϋποθέσεις. Ο δράστης πρέπει να έχει τη θέληση και το κίνητρο να διαπράξει το έγκλημα, τις δεξιότητες και γνώσεις και τέλος την κατάλληλη ευκαιρία. Από αυτές τις τρεις προϋποθέσεις αυτή που μπορεί να ελεγχθεί περισσότερο είναι η ευκαιρία. Επομένως, πρέπει να υπάρξει προσπάθεια και συντονισμός, με στόχο την αφαίρεση της ευκαιρίας από τους επίδοξους δράστες (Fennelly and Perry 2017). Ύστερα από την ανάλυση που πραγματοποιήθηκε, διαπιστώνεται πως το έγκλημα έχει πολλές συνιστώσες, συνέπειες, και παράπλευρες απώλειες. Για τους λόγους αυτούς κρίνεται απαραίτητη η προσπάθεια μείωσης και πρόληψής του.

Για το μετριασμό του εγκλήματος είναι απαραίτητη η υιοθέτηση στρατηγικών από το κράτος (Ribeiro and Correa 2013, Visher 2016). Οι στρατηγικές αυτές ενδέχεται να περιλαμβάνουν ερευνητικά προγράμματα πρόβλεψης, αποτροπής και μέτρησης του εγκλήματος (Visher 2016). Ακόμα, κατά τη διάρκεια συζητήσεων για θέματα πολιτικής ποινικής δικαιοσύνης και πρόληψης είναι σημαντική η ανάμειξη ανθρώπων με επιστημονική γνώση, ερευνητών και πολιτικών (Saar 2004, Ribeiro and Correa 2013). Κινούμενη προς αυτήν την κατεύθυνση, η Ελλάδα έχει υιοθετήσει τέτοιου είδους προγράμματα. Παραδείγματα τέτοιων προγραμμάτων είναι το Πρόγραμμα Αντεγκληματικής Πολιτικής 2010-2014 (Υπουργείο Προστασίας του Πολίτη), το Κέντρου Επιχειρήσεων εξειδικευμένου λογισμικού διασύνδεσης βάσεων δεδομένων και ανάλυσης πληροφοριών (Υπουργείο Εσωτερικών

2016), οι συστάσεις ειδικών επιστημονικών Επιτροπών και Ομάδων Εργασίας στα πλαίσια ορισμένων έργων και η ίδρυση Πανεπιστημιακού Τμήματος Εγκληματολογίας και Αντεγκληματικής Πολιτικής στο Πάντειο Πανεπιστήμιο (Υπουργείου Προστασίας του Πολίτη 2015) και Συμφωνίες Συνεργασίας μεταξύ του Υπουργείου Δικαιοσύνης και του Κέντρου Μελετών Ασφάλειας (ΚΕΜΕΑ 2016). Τα προγράμματα αυτά στοχεύουν στον σχεδιασμό, την υλοποίηση και αναβάθμιση της επιστημονικής διερεύνησης και ποιότητας της εγκληματικότητας και της αντεγκληματικής πολιτικής σε συνεργασία με Πανεπιστημιακούς φορείς, Δημόσιες Υπηρεσίες και Υπουργεία (Υπουργείο Προστασίας του Πολίτη, Υπουργείο Εσωτερικών 2016, Υπουργείου Προστασίας του Πολίτη 2015, Τεύχος Τεχνικών Προδιαγραφών, ΚΕΜΕΑ 2016). Καθώς και στρατηγικές ελέγχου με κέντρο τις κοινωνικές συνθήκες μέσω της παρέμβασης (Clark 2005, Hogg 2007, Ribeiro and Correa 2013, Visher 2016).

Όταν ένα κράτος επιδιώκει να ελέγξει και να περιορίσει το έγκλημα προκύπτουν κάποια προβλήματα. Αρχικά, υπάρχει πρόβλημα ισορροπίας μεταξύ του ελέγχου και των ατομικών ελευθεριών. Ένας ακόμα περιορισμός είναι η διαθεσιμότητα των πόρων χρηματοδότησης της αστυνομίας και κάθε άλλου τρόπου ελέγχου του φαινομένου (Albanese 2016). Κύριος φορέας ελέγχου και αντίδρασης προς το έγκλημα, είναι το σύστημα ποινικής δικαιοσύνης. Το σύστημα αυτό αποτελείται από το ποινικό δίκαιο, την αστυνομία, τα δικαστήρια και τις μεθόδους τιμωρίας (Wright and Meyer 1981, Gilling and Barton 1997, Hassanein 2015).

Οι παρεχόμενοι πόροι, δημόσιοι και ιδιωτικοί, είναι πολλοί σημαντικοί στον μετριασμό του εγκλήματος. Μέσω αυτής της παροχής, οι συνθήκες ζωής για τους φτωχούς στις μειονεκτούσες περιοχές βελτιώνονται και η εγκληματικότητα προλαμβάνεται. Έτσι, αυτές οι οικογένειες δεν απομονώνονται σε περίπτωση όπου τα άτομα των άλλων κοινωνικών τάξεων αποχωρίσουν από την περιοχή (Stewart 2011, Bing and Coston 2014). Τέτοιες παροχές θα μπορούσαν να είναι εγκαταστάσεις αναψυχής, κέντρα παιδικής μέριμνας και, γενικότερα, δίκτυα τα οποία συνδέουν τους φτωχούς με περισσότερες πιθανότητες διαμόρφωσης καλύτερης ποιότητας ζωής, όπως ευκαιρίες απασχόλησης και υπηρεσίες κοινής ωφέλειας (Olafsdottir and Bragadottir 2006, Stewart 2011). Επομένως, η παροχή βοήθειας σε οικογένειες με οικονομικά, κοινωνικά και πολιτιστικά προβλήματα θα συνέβαλε μακροπρόθεσμα στη μείωση της εγκληματικότητας μέσω της μείωσης της οικονομικής ανισότητας (Gilling and Barton 1997, Gottfredson and Hirschi 2016, Costantini *et al.* 2018). Μια ακόμα πολιτική που θα μείωνε την εγκληματικότητα βραχυπρόθεσμα θα μπορούσε να είναι η επιδότηση μισθών στους νέους (Lochner 2004). Βέβαια, οι πολιτικές αυτές δεν σημαίνει απαραίτητα πως θα μειώσουν την εγκληματικότητα (Wright and Meyer 1981, Lochner 2004). Βάσει των παραπάνω, στην Ελλάδα, έχουν δημιουργηθεί Στέγες φιλοξενίας για ανήλικους οι οποίοι παρουσιάζουν αντικοινωνική συμπεριφορά και υψηλές πιθανότητες να εξελιχθούν σε θύματα ή θήτες κάποιας αξιόποινης πράξης εξαιτίας κοινωνικών συνθηκών. Οι πόροι για την υλοποίηση αυτού του θεσμού είναι τόσο δημόσιοι όσο και ιδιωτικοί (Υπουργείο Δικαιοσύνης). Οι οικογένειες που ανήκουν στην μεσαία τάξη μπορούν να συνεισφέρουν οικονομικά σε οργανισμούς που ασκούν κοινωνικό έλεγχο προωθώντας μια συμβατική συμπεριφορά (Stewart 2011).

Το σύστημα επιβολής κυρώσεων περιλαμβάνει πολλές και διαφορετικές επιλογές. Ορισμένες από αυτές είναι τα πρόστιμα, η φυλάκιση και οι εναλλακτικές ποινές (Hermansson and Heber 2015, Prescott 2016, Boers *et al.* 2017). Μέσω της τιμωρίας το κράτος επιδιώκει να προστατέψει τους πολίτες από μελλοντικές παραβιάσεις των δικαιωμάτων τους. Η τιμωρία είναι ο τρόπος του κράτους

να αποδώσει στο άτομο τις ευθύνες των πράξεών του (Gilling and Barton 1997, Alm 2018). Η εγκληματική ενέργεια δημιουργεί σχέσεις κυριότητας και ως εκ τούτου ανισότητας, το κράτος μέσω της τιμωρίας αντιστρέφει και διορθώνει αυτή τη σχέση (Alm 2018).

Ακόμα, ένας τρόπος μείωσης του εγκλήματος είναι οι συλλήψεις και η κράτηση των καταδικασθέντων (Bohm 1986, Albanese 2016, Blackburn *et al.* 2017, Boers *et al.* 2017). Υποστηρίζεται πως αυστηρές κυρώσεις θα μπορούσαν να αποτρέψουν πιθανές εγκληματικές δραστηριότητες (Saar 2004, Olafsdottir and Bragadottir 2006, Pasuruleti *et al.* 2009, Anurama 2011, Detotto and Pulina 2013). Οι αυστηρές αυτές ποινές αφορούν εγκλήματα τα οποία προκαλούν μεγάλες απώλειες στο θύμα και ως εκ τούτου χρήζουν παρέμβαση από τις αρχές και τιμωρία (Olafsdottir and Bragadottir 2006). Για να είναι αποτελεσματικές τέτοιου είδους ποινικές κυρώσεις θα πρέπει οι συνθήκες διαβίωσης εντός του σωφρονιστικού καταστήματος να είναι χειρότερες από τις συνθήκες διαβίωσης του δράστη. Έτσι, η τιμωρία θα είναι χειρότερη από τα αναμενόμενα κέρδη (Bichler and Nitzan 2014). Παρόλα αυτά, ορισμένοι υποστηρίζουν πως η φυλάκιση ως ποινή θα έπρεπε να μειωθεί (Matsueda and Grigoryeva 2014, Hermansson and Heber 2015). Από άποψη κόστους η φυλάκιση είναι αρκετά δαπανηρή. Ως εκ τούτου, η πρόληψη και ο περιορισμός τέτοιου είδους κυρώσεων θα συνέφεραν περισσότερο οικονομικά (Clark 2005, Gottfredson and Hirschi 2016).

Μια εναλλακτική ποινή της φυλάκισης θα μπορούσαν να είναι τα κέντρα θεραπείας και τα προγράμματα κοινοτικής διόρθωσης και αποκατάστασης (Olafsdottir and Bragadottir 2006, Hill 2016). Τέτοια προγράμματα στην Ελλάδα είναι το Κέντρο Απεξάρτησης Τοξικομανών Κρατούμενων στον Ελεώνα Θηβών και τον Δήμο Κασσάνδρας Χαλκιδικής καθώς επίσης και τα προγράμματα επιδότησης θέσεων εργασίας και νέων ελευθέρων επαγγελματιών σε αποφυλακίζόμενα άτομα μέσω της μετασωφρονιστικής μέριμνας (Υπουργείο Δικαιοσύνης). Η αποκατάσταση και παροχή ευκαιριών επανένταξης στους δράστες θα μπορούσε να συμβάλει στην αποφυγή επανάληψης τέτοιου είδους πράξεων (Dowling and Cale 2015). Τα κράτη που έχουν μειώσει τη φυλάκιση ως ποινή αντικαθιστώντας τη με εναλλακτικές ποινές έχουν παρουσιάσει πτώση των ποσοστών εγκληματικότητας. Η πτώση ήταν ίδια με εκείνη των κρατών που την αύξησαν (Hill 2016). Ορισμένοι τύποι εγκλημάτων δεν έχουν θύματα, αυστηρές ποινές για τέτοιου είδους εγκλήματα θα μπορούσαν να οδηγήσουν τους δράστες να διαπράξουν άλλα εγκλήματα. Πράγμα που δεν θα έκαναν αν τα εγκλήματα αυτά δεν ήταν ποινικοποιημένα (Veneziano 2014).

Έρευνες που διεξήχθησαν σε ΗΠΑ, Βραζιλία, Γουατεμάλα κατέληξαν στο συμπέρασμα πως η ισχυρή αστυνόμευση μπορεί να περιορίσει τα κρούσματα εγκληματικότητας (Bohm 1986, Gilling and Barton 1997, Johnson *et al.* 2004, Groff 2014, Morgan 2014, Dowling and Cale 2015, Albanese 2016, Lazzati and Menichini 2016). Υπό αυτό το πρίσμα, η Ελλάδα έχει δημιουργήσει διάφορα προγράμματα ισχυρής αστυνόμευσης, όπως το Θεσμό Αστυνομικός της Γειτονιάς, Τοπικός Αστυνομός, Κινητές Αστυνομικές Μονάδες, το Επιχειρησιακό Σχέδιο Α.Ε.Τ.Ο.Σ. (Υπουργείου Προστασίας του Πολίτη 2015, Υπουργείο Προστασίας του Πολίτη, Αρχηγείο Ελληνικής Αστυνομίας 2016, Αρχηγείο Ελληνικής Αστυνομίας 2018). Η αστυνομία είναι το κρατικό όργανο το οποίο ασκεί κοινωνικό έλεγχο επιβάλλοντας το νόμο, διασφαλίζοντας και αποτρέποντας την εγκληματικότητα (Hassanein 2015). Παρόλα αυτά, για να διατηρηθεί ο κοινωνικός έλεγχος, ο οποίος μειώνει την εγκληματικότητα, θα πρέπει να υπάρξει κοινωνική και ατομική αλλαγή εντός της κοινότητας (Wright and Meyer 1981, Lynch 2013, Islam 2014). Τα άτομα της κοινότητας θα πρέπει να ενθαρρύνονται να είναι πιο

προσεκτικά και να αναφέρουν ύποπτες δραστηριότητες επεμβαίνοντας και καλώντας την αστυνομία (Clark 2005, Freedman and Owens 2011, Groff 2014, Fennelly and Perry 2017). Η επικοινωνία μεταξύ της κοινωνίας και των αστυνομικών αρχών ενθαρρύνεται. Για τον σκοπό αυτό η Ελλάδα πραγματοποιεί προγράμματα όπως η Ώρα του Πολίτη, OMNIBUS ALERT, Cyber Alert. Ταυτόχρονα η επικοινωνία διευκολύνεται μέσω του πρωτόκολλο επικοινωνίας VoIP (Voice over IP) και του δικτύου Police on Line (Τεύχος Τεχνικών Προδιαγραφών, Υπουργείου Προστασίας του Πολίτη 2015, Αρχηγείο Ελληνικής Αστυνομίας 2018). Επίσης, άτυπος κοινωνικός έλεγχος δύναται να ασκηθεί και από το ευρύτερο κοινωνικό περιβάλλον του ενδεχόμενου δράστη. Οικογένεια, φίλοι, σύντροφοι και κοινωνικοί φορείς και ενδυνάμωση του πολιτικού συστήματος θα μπορούσαν να συμβάλλουν αποτελεσματικά (Hipp 2007, Groff 2014, Hill 2016). Για αυτόν τον λόγο, και στα πλαίσια του Προγράμματος Αντεγκληματικής Πολιτικής 2010-2014, προωθείτο η συνεργασία μεταξύ Ελληνικής Αστυνομίας και κοινωνικών φορέων (Υπουργείο Προστασίας του Πολίτη).

Για καλύτερα αποτελέσματα, η αστυνόμευση πρέπει να είναι αποκεντρωμένη και προληπτική με έμφαση σε συγκεκριμένες γεωγραφικές περιοχές με υψηλά ποσοστά εγκληματικότητας (Gottfredson and Hirschi 2016, Lazzati and Menichini 2016, Fennelly and Perry 2017, Chainey *et al.* 2018). Αυτή η πολιτική προωθήθηκε από την Ελλάδα στα πλαίσια του Προγράμματος Αντεγκληματικής Πολιτικής 2010-2014 και του Κέντρου Επιχειρήσεων, εξειδικευμένου λογισμικού διασύνδεσης βάσεων δεδομένων και ανάλυσης πληροφοριών (Υπουργείο Προστασίας του Πολίτη, Υπουργείο Εσωτερικών 2016). Η ανάλυση τέτοιου είδους περιοχών με χρήση παλαιότερων δεδομένων, μέσω λογισμικού, συνδράμει στο να προσδιοριστεί η τοποθεσία που ενδέχεται να υπάρξει εγκληματική δραστηριότητα. Τέτοια προγράμματα που παρέχουν μια εικόνα της εγκληματικής δραστηριότητας και ένα προβλεπτικό μοντέλο αστυνόμευσης στην Ελλάδα, είναι τα Intelligence Led Policing και Single intelligence Picture (Τεύχος Τεχνικών Προδιαγραφών, Υπουργείο Εσωτερικών 2016). Αν και αυτή η πρακτική είναι ευρέως διαδεδομένη, έχει κάποιες προβληματικές (Lazzati and Menichini 2016). Υποστηρίζεται πως αυτό θα μετατοπίσει την εγκληματικότητα σε άλλες περιοχές με λιγότερη αστυνόμευση (Johnson *et al.* 2004, Lazzati and Menichini 2016). Όμως, σύμφωνα με τη θεωρία της επαναλαμβανόμενης θυματοποίησης, υπάρχουν ισχυρές πιθανότητες ένας δράστης να επαναλάβει την πράξη του στην ίδια ή στις γύρω περιοχές εφόσον ήταν επιτυχημένη (Chainey *et al.* 2018).

Μια εναλλακτική της χρηματικής ποινής θα μπορούσε να είναι η παροχή κοινοτικών υπηρεσιών. Παραδείγματα τέτοιων μεθόδων έδειξαν πως ένα μεγάλο ποσοστό των ατόμων που επέλεξαν αυτή την ποινή έμειναν και εκείνοι ευχαριστημένοι και η κοινότητα (Olafsdottir and Bragadottir 2006). Τέτοιου είδους προγράμματα εποπτεύουν και βοηθούν τους δράστες να αποφύγουν τον στιγματισμό (Wright and Meyer 1981). Η αποφυγή στιγματισμού των δραστών είναι ιδιαίτερα σημαντική (Wright and Meyer 1981). Η ποινικοποίηση των ατόμων που βρίσκονται στο περιθώριο της κοινωνίας θα πρέπει να περιοριστεί, όπως επίσης και οι κοινωνικές διακρίσεις εκ μέρους των αρχών επιβολής του νόμου (Ribeiro and Correa 2013). Ορισμένες κοινωνικές ομάδες είναι πιο πιθανό να συλληφθούν και να τιμωρηθούν από τις αρχές (Bilton *et al.* 1996). Ταυτόχρονα, οι κυρώσεις και ο στιγματισμός είναι πιο αυστηρά για τα άτομα που ανήκουν σε πιο ευάλωτες κοινωνικές ομάδες (Matsueda and Grigoryeva 2014).

Επίσης, οι στόχοι πρέπει να γίνουν λιγότερο ελκυστικοί (Gottfredson and Hirschi 2016, Lazzati and Menichini 2016). Ενώ η εγκατάσταση συναγερμών θα συνέβαλε θετικά στην αποθάρρυνση του

παραβάτη, σημαντική είναι και η συμβολή των αστυνομικών δυνάμεων (Morgan 2014, Lazzati and Menichini 2016, Fennelly and Perry 2017). Επομένως, η ατομική ευθύνη και τα προγράμματα ασφάλισης και παρακολούθησης θα μπορούσαν να αποτελέσουν παράγοντα πρόληψης και ελαχιστοποίησης των επιπτώσεων του εγκλήματος (Wright and Meyer 1981, Gilling and Barton 1997, Dowling and Cale 2015, Fennelly and Perry 2017). Πρόληψη του εγκλήματος θα μπορούσε να επιτευχθεί και μέσω του περιβαλλοντικού σχεδιασμού. Αυτός ο τρόπος βασίζεται στην εδαφική ενίσχυση και το φυσικό έλεγχο πρόσβασης και επιτήρησης. Στις περιπτώσεις όπου οι ιδιώτες χρησιμοποιούν κλειστά κυκλώματα παρακολούθησης και καλύπτουν με φωτισμό τους εξωτερικούς χώρους, ο κίνδυνος ορατότητας και σύλληψης του δράστη αυξάνεται. Ακόμα, οι περιοχές στις οποίες συγκεντρώνεται πλήθος καταστημάτων και ανθρώπων θεωρούνται πιο ασφαλής λόγω φυσικής επιτήρησης (Steventon 2012, Fennelly and Perry 2017).

Μία ακόμα μέθοδος αποτροπής είναι η δημοσιοποίηση των εγκληματικών δραστηριοτήτων και των συνεπακόλουθων επιπτώσεών της. Αυτή η μέθοδος συμβάλει στη δημιουργία αισθημάτων ντροπής (Clark 2005). Σημαντική είναι και η εκπαίδευση. Έμφαση πρέπει να δίνεται στην παροχή εκπαίδευσης από νηπιακή ηλικία μέχρι και ανώτατη εκπαίδευση. (Gottfredson and Hirschi 2016). Η επένδυση στην εκπαίδευση θεωρείται πιο αποδοτική οικονομικά από ότι η φυλάκιση (Bennett 2018). Έτσι, πολιτικές που προωθούν την εκπαίδευση μπορούν να μειώσουν την εγκληματικότητα μακροπρόθεσμα, διότι αυξάνουν τα επίπεδα δεξιοτήτων (Lochner 2004). Τέλος, πολιτικές οι οποίες έχουν στόχο την ανάπτυξη θα μπορούσαν να υιοθετηθούν ως εναλλακτική των πολιτικών πρόληψης οι οποίες ενδέχεται να είναι αρκετά δαπανηρές (Islam 2014).

Η παρούσα έρευνα ασχολήθηκε με ορισμένες οικονομικές και κοινωνικές μεταβλητές που ενδέχεται να επηρεάσουν την εγκληματικότητα. Όμως, υπάρχουν περιθώρια για περαιτέρω έρευνα επί του θέματος. Για παράδειγμα, άλλες μεταβλητές που θα είχαν ερευνητικό ενδιαφέρον είναι η φυλή, η ηλικία και το πολίτευμα μιας χώρας. Ακόμα, δεν ερευνήθηκαν συγκεκριμένοι τύποι εγκλημάτων και γεωγραφικές περιοχές. Η έρευνα αναφέρεται γενικότερα στην εγκληματικότητα και τα Διαπραχθέντα Αδικήματα χωρίς να λαμβάνει υπ' όψη και τις απόπειρες εγκληματικής ενέργειας. Παράλληλα, κατά τη διάρκεια της έρευνας παρουσιάστηκαν κάποια προβλήματα. Τα προβλήματα αυτά σχετίζονταν κυρίως με τη συλλογή των δεδομένων καθώς για κάποιες μεταβλητές τα στοιχεία ως προς τα έτη που εξυπηρετούσαν τους σκοπούς της έρευνας δεν ήταν διαθέσιμα.

Κατάλογος πηγών

- Aaltonen, M. & Macdonald, J. M. & Martikainen, P. & Kivivuori, J. (2013) EXAMINING THE GENERALITY OF THE UNEMPLOYMENT–CRIME ASSOCIATION, *CRIMINOLOGY*, 51:3, pp. 561-594.
- Ackerman, R. S. (1999) Corruption and economic crises, *Trends Organ Crime* 5:1, pp 112–115.
- Agnew, R. (2015) Strain, Economic Status, and Crime, In Piquero, A. R. *The Handbook of Criminological Theory*. Pp 209-229.
- Albanese, J. (2016) Crime Control Measures, Individual Liberties, and Crime Rates An Assessment of 40 Countries, *International Criminal Justice Review*, 27:1, pp 5-18.
- Alm, D. (2018) Crime Victims and the Right to Punishment, *Criminal Law and Philosophy*, pp. 1–19.
- Altindag, D. T. (2012) Crime and unemployment: Evidence from Europe, *International Review of Law and Economics*, 32:1, pp. 145-157.
- Andriopoulou, E. & Karakitsios, A. & Tsakloglo, P. (2018) Inequality and Poverty in Greece: Changes in Times of Crisis. In: Katsikas, D.& Sotiropoulos, D. A. & Zafiropoulou, M. *Socioeconomic Fragmentation and Exclusion in Greece under the Crisis. New Perspectives on South-East Europe*. Palgrave Macmillan, Cham, pp 23-54.
- Angelini, C. (2018) Regression Analysis, *Reference Module in Life Sciences*, pp 1-9.
- Anupama, J. (2011) Economic Theories of Crime and Delinquency, *Journal of Human Behavior in the Social Environment*, 21:3, pp. 270-283.
- Asteriou, D. & Spanos, K. (2018) The relationship between financial development and economic growth during the recent crisis: Evidence from the EU, *Finance Research Letters*, pp1-16.
- Baranowsky, M. T. (2000) "Chapter VII. Marx's theory of crises" In Zarembka, P. *Value, Capitalist Dynamics and Money. Research in Political Economy*, 18. PP 81-110.
- Barglowski, K. (2016) Gender, *Encyclopedia of Family Studies*, Pp 1-8.
- Barker, T. & Britz, M. (2000) Jokers Wild: Legalized Gambling in the Twenty-first Century. *Greenwood Publishing Group*. pp 1-3.
- Becker, S. & McCorkel, J. A. (2011) The Gender of Criminal Opportunity: The Impact of Male Co-Offenders on Women's Crime, *Feminist Criminology* 6:2, pp. 79–110.
- Bennett, P. (2018) The heterogeneous effects of education on crime: Evidence from Danish administrative twin data, *Labour Economics*, 52, pp. 160-177.

- Benson, M. L. & Gottschalk, P. (2015) Gender and white-collar crime in Norway: An empirical study of media reports, *International Journal of Law, Crime and Justice*, 43: 4, 535-552.
- Bentley, J. T. (1976) Crime as an Externality of Economic Growth: An Empirical Analysis: Comments, *The American Economist*, 20:1, pp. 73 – 73.
- Brzezinski, M. (2013) Top income shares and crime, *Applied Economics Letters*, 20:4, pp. 309-315.
- Berger, A. N. & Bouwman, C. H.S. (2016) Defining and Dating Financial Crises, In: *Bank Liquidity Creation and Financial Crises New Perspectives*, Chapter 7, Pp 73-103.
- Bernal-Verdugo, L. E. & Furceri, D. & Guillaume, D. (2013) Banking crises, labor reforms, and unemployment, *Journal of Comparative Economics*, 41:4, Pp 1202-1219.
- Bernal-Verdugo, L. E. & Furceri, D. & Guillaume, D. (2015) A reply to “banking crises, labor reforms, and unemployment: A comment”, *Journal of Comparative Economics*, 43: 4, Pp 1142-1147.
- Bichler, S. & Nitzan, J. (2014) No way out: crime, punishment and the capitalization of power, *Crime Law and Social Change*, 61:3, pp 251–271.
- Bilton, T. & Bonnett, K. & Jones, P. & Skinner, D. & Stanworth, M. & Webster, A. (1996) Understanding Crime. In: *Introductory Sociology*. Palgrave, London, 447-478.
- Binci, M. (2014) The gender impact of multiple crises, in Kenya, *Women's Studies International Forum*, 47 Part B, PP 269-277.
- Bing, R. L. & Coston, C. (2014) Inequality and Crime. in: *The Encyclopedia of Theoretical Criminology*. Pp. 1-5.
- Blackburn, K. & Neanidis, K.C. & Rana, M.P. (2017) A theory of organized crime, corruption and economic growth, *Economic Theory Bulletin*, 5:2, pp. 227- 245.
- Blanton, R. G. & Blanton, S. L. & Peksen, D. (2015) Financial Crises and Labor: Does Tight Money Loosen Labor Rights? *World Development*, 76, PP 1-12.
- Blasio, G. & Maggio, G. & Menon, C. (2016) Down and out in Italian towns: Measuring the impact of economic downturns on crime, *Economics Letters*, 146, Pp 99-102.
- Boers, K. & Walburg, C. & Kanz, K. (2017) Crime, crime control and criminology in Germany, *European Journal of Criminology*, 14:6, pp. 654 – 678.
- Bohm, R. M. (1986) Crime, criminal and crime control policy myths, *Justice Quarterly*, 3:2, pp. 193-214.

- Broto, V.C. & Dewberry, E. (2016) Economic crisis and social learning for the provision of public services in two Spanish municipalities, *Journal of Cleaner Production*, 112, Part 4, PP 3018-3027.
- Brzezinski, M. (2013) Top income shares and crime, *Applied Economics Letters*, 20:4, pp.309-315.
- Brush, J. (2007) Does income inequality lead to more crime? A comparison of cross-sectional and time-series analyses of United States counties, *Economics Letters*, 96:2, pp. 264-268.
- Buonanno, P. & Vargas, J. F (2017) Inequality, crime, and the long run legacy of slavery, *Journal of Economic Behavior & Organization*, pp. 1-13.
- Canter, D. & Youngs, D. (2016) Crime and society, *Contemporary Social Science*, 11:4, pp. 283-288.
- Carastathis, A. (2018) Nesting Crises, *Women's Studies International Forum*, 68, PP 142-148.
- Cárdenas, J. P. & Vidal, G. & Urbina, C. & Olivares, G. & Fuentes M. A. (2018) Social crises. A network model approach, *Physica A: Statistical Mechanics and its Applications*, 505, PP 35-48.
- Carlson, J. (2014) The Equalizer? Crime, Vulnerability, and Gender in Pro-Gun Discourse, *Feminist Criminology*, 9:1, pp 59–83.
- Carrasco, M.M. (2015) Example 1: Economic Crises and Mental Health Planning in Europe, *European Psychiatry*, 30, Supplement 1, PP 103.
- Cavallo, A. F. & Cavallo, E. A. (2010) Are crises good for long-term growth? The role of political institutions, *Journal of Macroeconomics*, 32:3, PP 838-857.
- Chang, J. & Wu, CH. (2012) Crime, Job Searches, and Economic Growth, *Atlantic Economic Journal*, 40:1, pp. 3-19.
- Chang R. (2007) Financial crises and political crises, *Journal of Monetary Economics*, 54:8, PP 2409-2420.
- Chainey, S. P. & Curtis-Ham, S. J. & Evans, R. M. & Burns, G. J. (2018) "Examining the extent to which repeat and near repeat patterns can prevent crime", *Policing: An International Journal of Police Strategies & Management*, 41: 5, pp.608-622.
- Cheong, T. S. & Wu, Y. (2015) Crime rates and inequality: a study of crime in contemporary China, *Journal of the Asia Pacific Economy*, 20:2, pp 202-223.
- Chintrakarn, P. & Herzer, D. (2012) More inequality, more crime? A panel cointegration analysis for the United States. *Economics Letters*. 116: 3, pp 389-391.

- Chiu, W.H. & Madden, P. (1998) Burglary and income inequality. *Journal of Public Economics*, 69: 1,123-141.
- Choudhry, M. T. & Marelli, E. & Signorelli, M. (2012) "Youth unemployment rate and impact of financial crises", *International Journal of Manpower*, 33:1, pp.76-95.
- Chowdhury, A. & Islam, I. & Lee, D. (2013) "The Great Recession, jobs and social crises: policies matter", *International Journal of Social Economics*, 40: 3, pp.220-245.
- Clark, M. (2005) Organised Crime: Redefined for Social Policy, *International Journal of Police Science & Management*, 7:2, pp. 98 – 109.
- Coccia, M. (2017) A Theory of general causes of violent crime: Homicides, income inequality and deficiencies of the heat hypothesis and of the model of CLASH, *Aggression and Violent Behavior*. 37, pp. 190-200.
- Cohen, S. & Hlepas, N. (2017), Financial Resilience of Greek Local Governments, In: Steccolini, I. Jones, M. Saliterer, I. *Governmental Financial Resilience* (Public Policy and Governance, Volume 27) Emerald Publishing Limited, pp.135-152.
- Colleran J. (2012) Five Political Crises: The New Semiotic Environment. In: *Theatre and War. What is Theatre?*. Palgrave Macmillan, New York, pp. 13-27.
- Colloca, P. (2018) "The impact of economic crisis on civic attitudes: The moderating role of expected social mobility. Evidence from some European countries", *International Journal of Sociology and Social Policy*, 38: 5-6, pp.378-393.
- Coombs, W. T. (2004) Impact of Past Crises on Current Crisis Communication: Insights From Situational Crisis Communication Theory, *International Journal of Business Communication*, 41:3, pp. 265 – 289.
- Corcoran, K. E. & Stark, R. (2018) Culture, Region, and Cross-National Violent Crime, *Sociological Forum*, 33:2, pp. 310-333.
- Cortés, D. & Santamaría J. & Vargas, J. F. (2016) Economic shocks and crime: Evidence from the crash of Ponzi schemes. *Journal of Economic Behavior & Organization*. 131, Part A. pp. 263-275.
- Costantini, M. & Meco, I. & Paradiso, A. (2018) Do inequality, unemployment and deterrence affect crime over the long run?, *Regional Studies*, 52:4, pp. 558-571.
- Costelloe, M. T. & Michalowski, R. (2014) Social Class and Crime, *The Encyclopedia of Theoretical Criminology*, pp 1-8.

- Cumley, S. R. & Heimer, K. & De Coster, S. (2015) Crime and Gender, *International Encyclopedia of the Social & Behavioral Sciences (Second Edition)*, pp. 132–136.
- Cysne, R. P. & Turchick, D. (2012) Equilibrium unemployment-inequality correlation, *Journal of Macroeconomics*, 34:2, pp 454-469.
- Dassonneville, R. & Lewis-Beck, M. (2014) The economic voter and economic crisis, *Acta Politica* 49:4, pp 369-371.
- Davis, M. S. (2006) Crimes Mala in Se: An Equity-Based Definition, *Criminal Justice Policy Review*, 17: 3 pp 270-274.
- DeBardeleben, J. & Viju, C. (2013) Introduction In: DeBardeleben J., Viju C. *Economic Crisis in Europe What It Means for the EU and Russia*, pp 1-18.
- Dekeseredy, W. S. (2016) Urban Crime and Violence. In *The Blackwell Encyclopedia of Sociology*, pp 1-3.
- DeLisi, M. & Vaughn M. G. (2015) Correlates of Crime, In Piquero, A. R. *The Handbook of Criminological Theory*, pp. 18-36.
- Deli-Gray, Z. & Árva, L. & Matura, T. (2013) "Polarisation of the society: a possible outcome of the economic crisis?: Hungarian citizens' purchases of food and household items in retail stores in the present economic crisis", *International Journal of Retail & Distribution Management*, 41: 4, pp.274-288.
- Detotto, C. & Otranto, E. (2010) Does Crime Affect Economic Growth? *KYKLOS International Review for Social Sciences*, 63:3, pp. 330-345.
- Detotto, C. & Pulina, M. (2013) Does more crime mean fewer jobs and less economic growth? *European Journal of Law and Economics*, 36:1, pp 183-207.
- Dong-EunRheea & Hyoungjong Kim (2018) Does income inequality lead to banking crises in developing countries? Empirical evidence from cross-country panel data, *Economic Systems*, 42:2, Pp 206-218.
- Dowling, C. & Cale, J. (2015) Crime and Punishment in Australia, *The Encyclopedia of Crime and Punishment*, pp.1-10.
- Downes, J. F. & Loveless, M. (2018) Centre right and radical right party competition in Europe: Strategic emphasis on immigration, anti-incumbency, and economic crisis, *Electoral Studies*, 54, PP 148-158.

- Enamorado, T. & López-Calva, L. F. & Rodríguez-Castelán, C. & Winklerb, H. (2016) Income inequality and violent crime: Evidence from Mexico's drug war. *Journal of Development Economics*. 120, pp. 128-143.
- Entorf, H. & Spengler, H. (2002) Socio-economic Causes, Interactions and Consequences of Crime. *In: Crime in Europe*. Springer, Berlin, Heidelberg, pp. 29-96.
- Eurostat (2018). Population on 1 January by age group and sex. Διαθέσιμο στη http://appsso.eurostat.ec.europa.eu/nui/show.do?dataset=demo_pjangroup&lang=en. Πρόσβαση 25/6/2018.
- Falvey, R. & Foster, N. & Greenaway, D. (2012) Trade Liberalization, Economic Crises, and Growth, *World Development*, 40:11, Pp 2177-2193.
- Fennelly, L. J. & Perry, M. A. (2017) Crime and Crime Prevention Techniques Part 3, *In: Physical Security: 150 Things You Should Know 2nd Edition*, pp 97-113.
- Ferguson, K. (2002) Ανεργία Κεφάλαιο 13, Βασικές αρχές οικονομικής θεωρίας, Εκδόσεις ΚΡΙΤΙΚΗ, pp 282-297.
- Fisher, S. (1987) Economic Development and Crime: The Two May Be Associated as an Adaptation to Industrialism in Social Revolution, *The American Journal of ECONOMICS and SOCIOLOGY*, 46:1, pp. 17-34.
- Fleury, J.B. (2017) Crime and Punishment (Becker 1968). In: Marciano A., Ramello G. *Encyclopedia of Law and Economics*. Springer, New York, NY, pp 1-5.
- Floro, M. & Dymski, G. (2000) Financial Crisis, Gender, and Power: An Analytical Framework, *World Development*, 28:7, Pp 1269-1283.
- Fратиanni, M. & Giri, F. (2017) The tale of two great crises, *Journal of Economic Dynamics and Control*, 81, Pp 5-31.
- Freedman, M. & Owens, E. G. (2011) Low-income housing development and crime, *Journal of Urban Economics*, 70:2-3, pp. 115-131.
- Frijns, B. & Tourani-Rad, A. & Indriawan, I. (2012) Political crises and the stock market integration of emerging markets, *Journal of Banking & Finance*, 36:3, PP 644-653.
- Fountoulakis, K.N. & Savopoulos, C. & Siamouli, M. & Zaggelidou, E. & Mageiria, S. & Iacovides, A. & Hatzitolios, A. I. (2013) Trends in suicidality amid the economic crisis in Greece, *European Archives of Psychiatry and Clinical Neuroscience*, 263: 5, pp 441-444.
- Furceri, D. & Zdzienicka, A. (2012) How costly are debt crises? *Journal of International Money and Finance*, 31:4, Pp 726-742.

- Gilling, D. & Barton, A. (1997) Crime prevention and community safety: A new home for social policy? *Critical Social Policy*, 17: 52, pp. 63 – 83.
- Gorman-Murray, A. (2011) Economic crises and emotional fallout: Work, home and men's senses of belonging in post-GFC Sydney, *Emotion, Space and Society*, 4:4, PP 211-220.
- Gottfredson, M. R. & Hirschi, T. (2016) The Criminal Career Perspective as an Explanation of Crime and a Guide to Crime Control Policy The View from General Theories of Crime, *Journal of Research in Crime and Delinquency*, 53: 3,406-419.
- Gottschalk, P. (2012) "Gender and white-collar crime: only four percent female criminals", *Journal of Money Laundering Control*, 15: 3, pp. 362-373.
- Goulas, E. & Zervoyianni, A. (2015) Economic growth and crime: Is there an asymmetric relationship? *Economic Modelling*. 49, pp 286-295.
- Groff, E. R. (2014) Informal Social Control and Crime Events, *Journal of Contemporary Criminal Justice*, 31:1, pp. 90 – 106.
- Grogan, L. & Koka, K. (2013) Economic crises and wellbeing: Social norms and home production, *Journal of Economic Behavior & Organization*, 92, pp 241-258.
- Grove, L. & Tseloni, A. & Tilley, N. (2012) Crime, Inequality, and Change in England and Wales. In: van Dijk J., Tseloni A., Farrell G. *The International Crime Drop. Crime Prevention and Security Management*. Palgrave Macmillan, London, pp. 182-199.
- Gundy, A. V. (2014) Crime Typology and the Gender Gap, In *Feminist Theory, Crime, and Social Justice*, pp. 25–45.
- Hassanein, S. H. (2015) Crime, politics and police in the Palestinian's society in Israel, *Social Identities*, 22:4, 376-396.
- Hauner, D. & Kutan, A. M. & Spiveyd, C. (2012) Inequality and crime: evidence from Russia's regions, *Applied Economics Letters*, 19:17, pp 1667–1671.
- Heinrich, T. & Kobayashi, Y. & Bryant, K. A. (2016) Public Opinion and Foreign Aid Cuts in Economic Crises, *World Development*, 77, Pp 66-79.
- Hemley, D. D. & McPheters, L. R. (1975) Crime as an Externality of Economic Growth: An Empirical Analysis, *The American Economist*, 19:1, pp. 45 -47.
- Hermansson, K. & Heber, A. (2015) Crime and Punishment in Sweden, *The Encyclopedia of Crime and Punishment*, pp 1-5.

- Hill, J.E. (2016) Crime. In: *Adam Smith's Equality and the Pursuit of Happiness*. Palgrave Macmillan, New York. pp 161-177.
- Hillman, A. L. (2013) ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ, Κεφάλαιο 7 Παράρτημα Π7, ΔΗΜΟΣΙΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΑΙ ΔΗΜΟΣΙΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗ, Αρμοδιότητες και περιορισμοί του κρατικού παρεμβατισμού, pp 609-6013.
- Hipp, J. R. (2007) INCOME INEQUALITY, RACE, AND PLACE: DOES THE DISTRIBUTION OF RACE AND CLASS WITHIN NEIGHBORHOODS AFFECT CRIME RATES? *CRIMINOLOGY*, 45:3, pp 665-697.
- Houge, A. B. & Lohne, K. & Skilbrei, M. L.(2015) Gender and crime revisited: criminological gender research on international and transnational crime and crime control, *Journal of Scandinavian Studies in Criminology and Crime Prevention*, 16:2, pp. 160-174.
- Hogg, R. (2007) Criminology, Crime and Politics Before and After 9/11, *Australian & New Zealand Journal of Criminology*, 40:1, pp 83-105.
- Hojman, D. E. (2002) Explaining Crime in Buenos Aires: The Roles of Inequality, Unemployment, and Structural Change, *Bulletin of Latin American Research*, 21, No.1, pp. 121-128.
- Howsen, R. M. & Jarrell, S. B. (1987) Some Determinants of Property Crime: Economic Factors Influence Criminal Behavior But Cannot Completely Explain the Syndrome. *The American Journal of ECONOMICS and SOCIOLOGY*. 46: 4, pp. 445-457.
- Hughes, T. S. (2016) Higher Education, *Encyclopedia of Family Studies*, pp 1-5.
- Huisman, W. (2011), Corporate Crime and Crisis: Causation Scenarios, In: Deflem, M. *Economic Crisis and Crime (Sociology of Crime, Law and Deviance, Volume 16)* Emerald Group Publishing Limited, pp.107-125.
- Iadov, V. (1992) The Formation of Working-Class Consciousness under Conditions of Social Crisis and the Developing Market Economy in Russia, *Sociological Research*, 31:5, pp7-15.
- Imhof, K. (2016) Political, Social, and Economic Crises in Public Communication, In: Schwarz, A. & Seeger, M. W. & Auer, C. *The Handbook of International Crisis Communication Research Chapter 17*, pp175-188.
- Imrohoroglu, A. & Merlo, A. & Rupert, P. (2004) WHAT ACCOUNTS FOR THE DECLINE IN CRIME? *INTERNATIONAL ECONOMIC REVIEW*, 45:3, pp 707-729.
- Islam, A. (2014) Economic growth and crime against small and medium sized enterprises in developing economies, *Small Business Economics* 43:3, pp. 677-695.

- Johnson, S. D. & Bowers, K. J. & Jordan, P. & Mallender, J. & Davidson, N. & Hirschfield, A. G. (2004) Evaluating Crime Prevention Scheme Success Estimating 'Outcomes' or How Many Crimes Were Prevented, *Evaluation* 10:3, pp 327–348.
- Jonck, P. & Goujon, A. & Testa, M. R. & Kandalad, J. (2015) Education and crime engagement in South Africa: A national and provincial perspective, *International Journal of Educational Development*, 45, pp 141-151.
- Jongmook, C. (2008) Income inequality and crime in the United States. *Economics Letters*, 101: 1, pp 31-33.
- Josten, S.D. (2003) Inequality, Crime and Economic Growth. A Classical Argument for Distributional Equality. *International Tax and Public Finance* 10: 435. pp 435–452.
- Kang, S. J. (2016) Inequality and crime revisited: effects of local inequality and economic segregation on crime. *Journal of Population Economics* 29: 593. pp 593–626.
- Kangoh, L. (2018) Unemployment and crime: the role of apprehension, *European Journal of Law and Economics*, 45:1, pp 59–80.
- Kantola, J. & Lombardo, E. (2017) Gender and the Politics of the Economic Crisis in Europe. and Conclusions: Understanding Gender and the Politics of the Crisis in Europe. In: Kantola J., Lombardo E. (eds) *Gender and the Economic Crisis in Europe. Gender and Politics*. Palgrave Macmillan, Cham, pp 1-25, pp. 257-270.
- Katsanos, M. (2015) Correlation In: *Intermarket Trading Strategies*, pp 17-31.
- Kiendrebeogo, Y. & Assimaidou, K. & Tall, A. (2017) Social protection for poverty reduction in times of crisis, *Journal of Policy Modeling*, 39:6, PP 1163-1183.
- Kirschenmann, K. & Malinen, T. & Nyberg, H. (2016) The risk of financial crises: Is there a role for income inequality? *Journal of International Money and Finance*, 68, Pp 161-180.
- Kollias, C. & Leventi, T. & Messis, P. (2018) "Converging crime rates among European countries? A note", *International Journal of Social Economics*, 45: 3, pp.524-534.
- Koudahl, P. D. (2010) Vocational education and training: dual education and economic crises, *Procedia - Social and Behavioral Sciences*, 9, Pp 1900-1905.
- Krulichová, E. (2018) The relationship between fear of crime and risk perception across Europe, *Criminology & Criminal Justice*, pp 2-18.
- Lazzati, N. & Menichini, A. A. (2016) Hot Spot Policing: A Study of Place-Based Strategies for Crime Prevention, *Southern Economic Association* , 82:3, 893-913.

- Legg, K. R. (1969) Political Recruitment and Political Crises: The Case of Greece, *Comparative Political Studies*, 1:4, pp. 527- 555.
- Levi, M. (2011), Social Reactions to White-Collar Crimes and their Relationship to Economic Crises, in Deflem, M. (ed.) *Economic Crisis and Crime (Sociology of Crime, Law and Deviance, Volume 16)* Emerald Group Publishing Limited, pp.87 - 105.
- Lochner. L. (2004) EDUCATION, WORK, AND CRIME: A HUMAN CAPITAL APPROACH, *INTERNATIONAL ECONOMIC REVIEW*, 45: 3, pp 811-843.
- Lynch, M. J. (2013) Reexamining political economy and crime and explaining the crime drop, *Journal of Crime and Justice*, 36:2, pp. 248-262.
- Lynch, M. J. & Stretesky, P.B. & Long, M.A. (2015) Framing a Definition of Crime. In: *Defining Crime A Critique of the Concept and Its Implication*, Palgrave Macmillan, New York, pp 1-189.
- Maddan, S. (2014) "Economic Conditions and Crime" in: *The Encyclopedia of Theoretical Criminology*. Pp. 1-4.
- Magers, M. (2014) Employment and Crime, *The Encyclopedia of Theoretical Criminology*, pp 1-3.
- Martins, N. (2011) Globalisation, Inequality and the Economic Crisis, *New Political Economy*, 16:1, pp 1.
- Matsueda, R. & Grigoryeva, M. (2014) Social Inequality, Crime, and Deviance. In: McLeod J., Lawler E., Schwalbe M. (eds) *Handbook of the Social Psychology of Inequality. Handbooks of Sociology and Social Research*. Springer, Dordrecht, pp. 683-714.
- Merton, R. K. (1938) Social Structure and Anomie, *American Sociological Review*, *American Sociological Association*, 3:5. Pp 672-682.
- Metz, N. & Burdina, M. (2016) Neighbourhood income inequality and property crime, *Urban Studies*, 55:1, pp 133 – 150.
- Michalowski, R.J. (2016) What is Crime? *Critical Criminology*, 24:2, pp 181–199.
- Miguel, S. & Moya-Anegón, F. & Herrero-Solana, V. (2010) The impact of the socio-economic crisis of 2001 on the scientific system of Argentina from the scientometric perspective, *Scientometrics* 85:2, PP 495-507.
- Mitroff I.I., Alpaslan C.M. (2014) Political Crises. In: *The Crisis-Prone Society: A Brief Guide to Managing the Beliefs that Drive Risk in Business*. Palgrave Pivot, New York, pp 50-58.

- Mohseni-Cheraghlou, A. (2016) The Aftermath of Financial Crises: A Look on Human and Social Wellbeing, *World Development*, 87, PP 88-106.
- Monterrubio, C. (2017) Protests and tourism crises: A social movement approach to causality, *Tourism Management Perspectives*, 22, PP 82-89.
- Morgan, F. (2014) Displacement of Crime, *The Encyclopedia of Theoretical Criminology*, pp 1-4.
- Mueller, A. S. & Pattison, E. (2016) Education, *The Blackwell Encyclopedia of Sociology*, pp 1-6.
- Neanidis, K.C. & Rana, M.P. & Blackburn, K. (2017) An empirical analysis of organized crime, corruption and economic growth, *Annals of Finance* 13:3, pp 273-298.
- Neumayer, E. (2005) Inequality and Violent Crime: Evidence from Data on Robbery and Violent Theft, *Journal of Peace Research*, 42:1, pp. 101-112.
- Nilsson, A. & Estrada, F. & Bäckman, O. (2016) The unequal crime drop: Changes over time in the distribution of crime among individuals from different socioeconomic backgrounds, *European Journal of Criminology*, 14: 5, pp 586-605.
- Olafsdottir, H. & Bragadottir, R. (2006) Crime and Criminal Policy in Iceland Criminology on the Margins of Europe, *European Journal of Criminology*, 3:2 , pp. 221–253.
- Omara, A. M.A. & Wisniewski, T. P. & Nolte, S. (2017) Diversifying away the risk of war and cross-border political crisis, *Energy Economics*, 64, PP 494-510.
- Öster, A. & Agell, J. (2007) CRIME AND UNEMPLOYMENT IN TURBULENT TIMES, *Journal of the European Economic Association*, 5:4, pp. 752-775.
- Palmer, H. D. & Whitten, G. D. (2011) Through thick and thin? The dynamics of government support across income groups during economic crises, *Electoral Studies*, 30:3, PP 427-437.
- Pappas T.S. (2014) Economic Crisis. And Social Discord. In: *Populism and Crisis Politics in Greece*. Palgrave Pivot, London, pp 71-77, 78-83.
- Pare, P. P. & Felson, R. (2014) Income inequality, poverty and crime across nations, *The British Journal of Sociology*, 65: 3, 434-458.
- Pasupuleti, S. & Lambert, E. G. & Jiang, S. & Bhimarasetty, J. V. & Jaishankar, K. (2009) Crime, Criminals, Treatment, and Punishment An Exploratory Study of Views Among College Students in India and the United States, *Journal of Contemporary Criminal Justice*, 25: 2, Pp 131-147.
- Pazzani, L. (2014) Gender and Crime, *The Encyclopedia of Theoretical Criminology*, pp 1-5.

- Pearman, J. F. (2014) Education and Crime, *The Encyclopedia of Criminology and Criminal Justice* pp 1-5.
- PharmacoEconomics & Outcomes News (2012) Greek economic crisis an opportunity for improvement, *668:1*, pp 3.
- Portantiero, J.C. & Mora y Araujo M. (1989) Political and Economic Crises in Argentina. In: di Tella G., Dornbusch R. (eds) *The Political Economy of Argentina 1946–83*. St Antony's/Macmillan Series. Palgrave Macmillan, London, pp 16-30.
- Poulopoulos, C. (2012) "Economic crisis in Greece: risks and challenges for drug policy and strategy", *Drugs and Alcohol Today*, *12:3*, pp.132-140.
- Prescott, J. (2016) Criminal Sanctions and Deterrence. In: Marciano A., Ramello G. (eds) *Encyclopedia of Law and Economics*. Springer, New York, NY, pp 1-13.
- Pudney, S. & Deadman, D. & Pyle, D. (2000) The relationship between crime, punishment and economic conditions: is reliable inference possible when crimes are under-recorded? *Journal of the Royal Statistical Society Statistics in Society Series A*, *163:1*, pp 81-97.
- Ribeiro, L. M. L. & Correa, R. M. (2013) Recent books on crime and police in Brazil, *Police Practice and Research*, *14:4*, pp 338-346.
- Roberts, R. & McMahon, W. (2008) TOPICAL ISSUES AND COMMENT What is crime? *Criminal Justice Matters*. *74:1*, pp 8-9.
- Rueda, D. & Stegmueller, D. (2016) The Externalities of Inequality: Fear of Crime and Preferences for Redistribution in Western Europe, *AMERICAN JOYRNAL of POLITICAL SCIENCE*, *60:2*, pp 472-489.
- Saar, J. (2004) Crime, Crime Control and Criminology in Post-Communist Estonia, *European Journal of Criminology*, *1:4*, pp 505–531.
- Saliterer, I. & Jones, M. & Steccolini, I. (2017), Introduction: Governments and Crises, In: *Governmental Financial Resilience (Public Policy and Governance, Volume 27)* Emerald Publishing Limited, pp.1-16.
- Savidou, S. & Matamis, D. (2016) The impact of the Greek socio-economic crisis on ICU patient recruitment, *Intensive Care Med*, *2:4*, PP 626-627.
- Schwardt, H. (2017) Unemployment as Economic Crises. In: *The Path to a Modern Economics*. Palgrave Macmillan, Cham, pp 167-230.
- Sever, C. (2018) The myth of economic recovery: The case of crises in neighboring countries, *Economics Letters*, *164*, PP 65-69.

- Sharkey, P. & Torrats-Espinosa, G. (2017) The effect of violent crime on economic mobility. *Journal of Urban Economics*. 102, pp 22-33.
- Shepherd, J. & Rubin, P. H (2015) Economics and Crime. *International Encyclopedia of the Social & Behavioral Sciences (Second Edition)*. Pp 80–86.
- Soares, R. R. (2004) Development, crime and punishment: accounting for the international differences in crime rates, *Journal of Development Economics*, 73:1, 155-184.
- Sotiropoulos, D.A. (2018) Too Little, Too Late: The Mismatch Between Social Policy and Social Crisis. In: Katsikas, D. Sotiropoulos, D. Zafiropoulou, M. *Socioeconomic Fragmentation and Exclusion in Greece under the Crisis. New Perspectives on South-East Europe*. Palgrave Macmillan, Cham, pp 89-108.
- South, N. (2005) Inequalities, Crime, and Citizenship. In Romero, M. Margolis, E. *The Blackwell Companion to Social Inequalities*. Pp. 350-371.
- SPSS tutorials. Ανακτήθηκε Σεπτέμβριος 11, 2018, από <https://www.spss-tutorials.com/basics/>
- Steventon, G. (2012) Crime Prevention Through Environmental Design, *International Encyclopedia of Housing and Home*, pp. 280–284.
- Stucky, T. D. & Payton, S. B. & Ottensmann, J. R. (2016) Intra- and inter-neighborhood income inequality and crime, *Journal of Crime and Justice*, 39:3, pp 345-362.
- Staveren, I. (2001) Gender biases in finance, *Gender & Development*, 9:1, pp. 9-17.
- Stewart, E. A. (2011) Crime, local institutions, and structural inequality The cost of payday lending institutions, *CRIMINOLOGY & Public Policy*, 10:2, pp. 467-472.
- Stolzenberg, L. & Eitle, D. & D'Alessio, S. J. (2006) Race, economic inequality, and violent crime. *Journal of Criminal Justice*. 34: 3, pp. 303-316.
- Stuckler, D. & Basu, S. & Suhrcke, M. & Coutts, A. & McKee, M. (2009) The public health effect of economic crises and alternative policy responses in Europe: an empirical analysis, *THE LANCET*, 374:9686, Pp 315-323.
- Taylor, E. B. (2009) Poverty as danger Fear of crime in Santo Domingo, *INTERNATIONAL journal of CULTURAL studies*, 12:2, pp 131–148.
- Torres-Preciado, V. H. & Polanco-Gaytán, M. & Tinoco-Zermeño, M. (2017) Crime and regional economic growth in Mexico: A spatial perspective, *Regional Science Association International*, 96:3, pp. 477-494.

- Toxo, I.F. & Doz J. (2013) Europe and the Social Crisis: in support of a new European Social Contract. In: Chopin, T. & Foucher, M. (eds) *Schuman Report on Europe*. Springer, Paris, PP 81-85.
- Trevathan, W. (2015) Sex ratio. *The International Encyclopedia of Human Sexuality*, pp 1–2.
- UNDP- United Nations Development Programme (2016). Human Development Reports, Population with at least some secondary education (% ages 25 and older) Διαθέσιμο στη δ/υση <http://hdr.undp.org/en/indicators/23806>. Πρόσβαση 25/6/2018.
- Vauclair, C. M. & Bratanova, B. (2016) Income inequality and fear of crime across the European region, *European Journal of Criminology*, 14: 2, pp. 221 – 241.
- Veneziano, C. A. (2014) Victimless Crime, *The Encyclopedia of Criminology and Criminal Justice*, pp 1-4.
- Vineis P. (2017) The Economic Crisis. In: *Health Without Borders*. Springer, Cham, pp 45-52.
- Visher, C. A. (2016) Unintended Consequences Policy Implications of the NAS Report on Criminal Careers and Career Criminals, *Journal of Research in Crime and Delinquency*, 53:3, pp. 306-320.
- Weatherburn, D. & Schnepel, K. T. (2015) Economic adversity and crime: old theories and new evidence, *AYSTRALIAN JOURNAL OF SOCIAL ISSUES*, 50:1, pp 89-106.
- Webber, M. (2009) Economic Crises, *International Encyclopedia of Human Geography*, Pp 304-309.
- Welburn, J. W.& Hausken, K. (2015) A game theoretic model of economic crises, *Applied Mathematics and Computation*, 266, Pp 738-762.
- Whitworth, A. (2013) Local Inequality and Crime: Exploring how Variation in the Scale of Inequality Measures Affects Relationships between Inequality and Crime, *Urban Studies* 50: 4, pp. 725-741.
- Whitworth, A. (2012) Inequality and Crime across England: A Multilevel Modelling Approach, *Social Policy and Society* 11: 1, pp 27-40.
- Wong, R. & Chim, Y. (1995) An Economic Analysis of the Crime Rate in England and Wales, 1857-92, *Economica*, Published by: *Wiley on behalf of The London School of Economics and Political Science and The Suntory and Toyota International Centres for Economics and Related Disciplines*. 62:246, pp. 235-246.
- Wong, S. (2013) From Economic Meltdown to Social Crunch: Lessons about Social Capital and Economic Crises, *Procedia - Social and Behavioral Sciences*, 72, pp 107-119.

- Wright, K. N. & Meyer, P. B. (1981) A SYSTEMS ANALYSIS OF CRIME CONTROL STRATEGIES, *CRIMINOLOGY*, 18:4, pp. 531-549.
- Wu, D. & Wu, Z. (2012) Crime, inequality and unemployment in England and Wales, *Applied Economics*, 44:29, pp. 3765-3775.
- Xenakis, S. & Cheliotis, L. (2015) Anger Management and the Politics of Crime in the Greek Crisis. In: Karyotis, G. & Gerodimos, R. (eds) *The Politics of Extreme Austerity: Greece in the Eurozone Crisis. New Perspectives on South-East Europe*. Palgrave Macmillan, London, pp 142-159.
- Yamarone, R. (2017) Gross Domestic Product (GDP), Chapter 3, In: *The Economic Indicator Handbook: How to Evaluate Economic Trends to Maximize Profits and Minimize Losses*, pp 37-67.
- Yingling, J. (2016) Gendered Pathways to Crime, Chapter 9, *The Handbook of Measurement Issues in Criminology and Criminal Justice*, pp. 181-201.
- Žižek, S. Š. & Mulej, M. (2013) "Social responsibility: a way of requisite holism of humans and their well-being", *Kybernetes*, 42: 2, pp. 318-335.
- Αρχηγείο Ελληνικής Αστυνομίας (2018) 26-03-2018: Στατιστικά στοιχεία - απολογισμός συνολικής δραστηριότητας της Ελληνικής Αστυνομίας για το έτος 2017. Διαθέσιμο στη δ/νση http://www.astynomia.gr/index.php?option=ozo_content&lang=%27..%27&perform=view&id=77997&Itemid=2052&lang= Πρόσβαση 9/9/2018
- Αρχηγείο Ελληνικής Αστυνομίας (2016) 10-05-2016: Στατιστικά στοιχεία - απολογισμός συνολικής δραστηριότητας της Ελληνικής Αστυνομίας για το έτος 2015, Διαθέσιμο στη δ/νση http://www.astynomia.gr/index.php?option=ozo_content&lang=%27..%27&perform=view&id=62129&Itemid=1694&lang= Πρόσβαση 9/9/2018
- ΚΕΜΕΑ, Κέντρο Μελετών Ασφάλειας Center for Security Studies, Ελληνική Δημοκρατία Υπουργείο Εσωτερικών (2016) ΔΕΛΤΙΟ ΤΥΠΟΥ Προγραμματική συμφωνία συνεργασίας υπεγράφη ανάμεσα στο Υπουργείο Δικαιοσύνης, Διαφάνειας και Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και στο Κέντρο Μελετών Ασφάλειας του Υπουργείου Προστασίας του Πολίτη. Διαθέσιμο στην δ/νση <http://www.kemea.gr/el/nea-prokirykseis/teleftaia-nea/503-deltio-tyrou-programmatiki-symfonia-synergasias-ypografhi-anamesa-sto-ypourgeio-dikaiosynis-diafaneias-kai-anthropinon-dikaiomaton-kai-sto-kentro-meleton-asfaleias-tou-ypourgeiou-prostasias-tou-politi>. Πρόσβαση 9/9/2018.
- Τεύχος Τεχνικών Προδιαγραφών, *Τεχνικές Προδιαγραφές στα Πλαίσια Υλοποίησης της Δράσης: «Σύσταση και λειτουργία Κέντρου Επιχειρήσεων– Προμήθεια εξιδεικευμένου λογισμικού*

διασύνδεσης βάσεων δεδομένων και ανάλυσης πληροφοριών που αφορούν το οργανωμένο έγκλημα και την τρομοκρατία.» του Πολετούς Προγράμματος 2014-2020 του Ταμείου Εσωτερικής Ασφάλειας (ISF). Διαθέσιμο στη δ/νση http://www.opengov.gr/ypes/wp-content/uploads/downloads/2016/07/Texnikes_prodiagrafes_KEPIX.pdf Πρόσβαση 9/9/2018

Υπουργείο Εσωτερικών, Εκλογές (2018) *Αποτελέσματα Προηγούμενων Αναμετρήσεων*. Διαθέσιμο στην δ/νση <http://ekloges.ypes.gr/> Πρόσβαση 9/7/2018.

Υπουργείο Εσωτερικών (2016), *Δικτυακός Τόπος Διαβουλεύσεων Τεχνικές Προδιαγραφές ΚΕΠΙΧ, ΣΚΟΠΟΣ ΕΡΓΟΥ* Διαθέσιμο στην δ/νση <http://www.opengov.gr/ypes/?p=4144> Πρόσβαση 9/9/2018

Υπουργείο Προστασίας του Πολίτη, Ελληνική Δημοκρατία, *Πρόγραμμα Αντεγκληματικής Πολιτικής 2010-2014*, Διαθέσιμο στην δ/νση http://www.mopocp.gov.gr/index.php?option=ozo_content&perform=view&id=3088&Itemid=0&lang= Πρόσβαση 9/9/2018.

Υπουργείου Προστασίας του Πολίτη(2015), Ελληνική Δημοκρατία *ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ 100 ΗΜΕΡΩΝ ΠΕΡΙΕΚΤΙΚΑ ΟΙ ΣΗΜΑΝΤΙΚΟΤΕΡΕΣ ΔΡΑΣΕΙΣ*, Διαθέσιμο στην δ/νση http://www.mopocp.gov.gr/index.php?option=ozo_content&lang=&perform=view&id=5443&Itemid=614 Πρόσβαση 9/9/2018

Υπουργείο Προστασίας του Πολίτη, Ελληνική Δημοκρατία, *Αστυνομικός της Γειτονιάς*, Διαθέσιμο στην δ/νση http://www.astynomia.gr/index.php?Itemid=491&id=2769&lang=&option=ozo_content&perform=view Πρόσβαση 9/9/2018.